

НОВЫ ЧАС

ЗІНАІДА ЦІМОШАК

Стар. 6

ПРАВА НА АБОРТ

Непажаданія цяжарнасці, хацелася б каму ці не, былі, ёсць і будуць. Але забарона на абарты не вырашае праблему, а заганяе яе ў цень

Стар. 5

НІ СЯРПА, НІ МОЛАТА

Парламент Малдовы прыняў пастанову, якая асуджае камуністычнае мінулае краіны і забараняе выкарыстанне ў палітычных мэтах сімволікі СССР. Пра прычыны такога рашэння і яго наступствы для краіны журналіст НЧ Алег Новікаў размаўляе з малдаўскім палітолагам Алегам Сенаевым

Стар. 11

АДЫСЕЯ АРКАДЗЯ НАФРАНОВІЧА

Стар. 14

**ЧЫТАЙЦЕ Ў НАСТУПНЫМ
НУМАРЫ!**

**ГРАМАДЗЯНСКАЯ СУПОЛЬНАСЦЬ
ВАЧАМІ САЦЫЁЛАГА**

Артыкул Сяргея Нікалюка

▶ 3 НАГОДЫ

КАБ БАЯЛІСЯ

Вольга ХВОІН

**Сілавікі знайшлі
крайняга ва ўласных
промахах у ахове
паветранай прасторы
дзяржавы. Да адказу
за мядзведжы дэсант
шведскай кампаніі
«Studio Total» і дзіркі ў
паветранай прасторы
Беларусі хочуць
прыцягнуць 20-гадовага
студэнта Антона
Сурапіна.**

Пры тым, што факт незаконнага перасячэння мяжы настойліва адмаўляюць прадстаўнікі ўзброеных сілаў Беларусі. А камісія прэзідэнта праводзіць праверку ўсіх злучэнняў і воінскіх часцей Ваенна-паветраных сіл і войскаў супрацьпаветранай абароны.

20-гадовы студэнт Інстытута журналістыкі БДУ размясціў на сваім сайце Belarusian News Photos фатаграфіі плюшавых мядзведзяў, скінутых 4 ліпеня са шведскага самалёта над Івянцом і Мінскам. Затрымалі яго 13 ліпеня.

У дачыненні да Антона заведзеная крымінальная справа, ён падазраецца ў дапамозе ў незаконным перасячэнні мяжы. Сурапіна пагражае да смяі гадоў пазбаўлення волі. Да 23 ліпеня яму мусяць быць прад'яўлена абвінавачванне. Фатаграф сцвярджае, што здымкі плюшавых мядзведзяў яму даслаў па электроннай пошце невядомы чалавек.

Арганізатары акцыі размясцілі ў інтэрнеце поўны відэазапіс свайго палёту над Беларуссю, выступілі з заявамі пра тое, што пры падрыхтоўцы да

акцыі яны ні з кім не кантактавалі з прадстаўнікоў Беларусі. Пасля арышту Сурапіна арганізатары «плюшавага дэсанта», прадстаўнікі піяр-кампаніі «Studio Total», заявілі, што малады фатограф не мае дачынення акцыі, а яны гатовыя адказаць на ўсе пытанні беларускіх следчых, калі тыя прыедуць у Швецыю.

Гісторыя з Антонам Сурапіным ускалыхнула журналістскую супольнасць — не тое, каб беларускія працаўнікі СМІ не сутыкаліся раней з затрыманнямі, арыштамі

і перашкодамі ў працы. Але гэты выпадак ёсць найпроставым пераследам журналіста за яго прафесійную дзейнасць. Прэтэнзіі ў КДБ не да фармулёвак, тэкстаў, выказванняў, а да перадруку чужога фота (так сцвярджае Сурапін). Па логіцы сілавікоў, да адказнасці можна прыцягнуць кожнага, хто не тое што публікаваў матэрыялы па тэме, а хто іх нават чытаў!

У падтрымку Антона Сурапіна калегі вырашылі сфатаграфаванца з адным з мядзведзікаў, што спусціўся на беларускую зямлю на парашуце. Такім чынам журналісты выказваюць салідарнасць з Антонам, якога падазраюць у садзейнічэнні незаконнаму перасячэнню мяжы, ды заклікаюць разбірацца з тымі, хто насамрэч вінаваты ў халатнасці па ахове межаў дзяржавы.

У падтрымку Антона выступіла і ўплывова міжнародная арганізацыя «Рэпарцёры без межаў». «Гэты трук шведскага агенцтва «Studio Total» не павінен выкарыстоўвацца беларускімі ўладамі як прычына арышту журналістаў, блогераў ці грамадзян, якія проста перадаюць інфармацыю пра гэта», — гаворыцца ў заяве арганізацыі.

Цікава, што прэс-аташэ арміі Літвы капітан Скомантас Павіленіс спачатку заявіў: «4 ліпеня літоўская армія зафіксавала парушэнне правілаў выкарыстання паветранай прасторы Літвы. У сувязі з гэтым праводзіцца расследаванне, высвятляюцца абставіны здарэння. Скажаць, ці звязана парушэнне правілаў са згаданым у СМІ інцыдэнтам, мы не можам». Праз некалькі дзён міністр абароны

Літвы Раса Юкнявічэне ў інтэрв'ю сайту charter97.org заявіла, што літоўскія вайскоўцы не зафіксавалі парушэнні літоўска-беларускай мяжы шведскім самалётам 4 ліпеня.

Літоўскі бок вырашыў не падліваць алею ў агонь ды замяць скандал, аналагічна маглі б зрабіць і беларускія сілавікі, бо ці варта з-за плюшавых мядзведзяў ламаць лёсы людзей? Але не, справу ў абарот узяло КДБ, пачало вышукваць крайніх — і знайшло ж. Апроч Антона Сурапіна быў затрыманы супрацоўнік агенцтва нерухомасці Сяргей Башарымаў, ён быццам бы мог здаваць на суткі кватэру шведам, якія курыравалі акцыю з зямлі.

Гэтыя арышты наўрад ці ёсць знакам для беларусаў, бо чым і як толькі не ўводзілі пачуццё страху ў падкорку суайчыннікаў цягам васьмнаццаці гадоў. Гэта хутчэй сігнал замежнікам: зладзіце рызыкаўную акцыю ў падтрымку правоў і свабодаў у Беларусі, пацярпяць беларусы.

Зкожным годам практыка закручвання гаек, нервовая рэакцыя ўладаў на, здавалася б, бяскрыўдныя праявы вальнадумства робяцца ўсё больш вострымі. Але паколькі гэта ідзе з нарастаннем, то беларусы прызвычаліся жывць у такіх умовах. Ёсць, канешне, асобы, што не хочуць мірыцца з дзейным станам спраў і ідуць насуперак дзяржаўнай машыне, але іх пакуль адзінкі, як тых шведскіх пілотаў у беларускім небе.

Таму, на жаль, пакуль ратаванне тапельцаў адбываецца толькі рукамі тапельцаў. Народу мядзведзі і фатографы да лямпацкі.

ФАКТЫ, ПАДЗЕІ, ЛЮДЗІ

▶ СУПРАЦОЎНІЦТВА

ЕС УСЁ ЯШЧЭ ВЕРЫЦЬ
У БЕЛАРУСЬ

Вольга ХВОІН

«Мы сочым за тым, што зараз адбываецца ў Беларусі, з вялікім расчараваннем», — заявіў еўракамісар па пытаннях пашырэння і палітыкі добрасуседства Штэфан Фюле 18 ліпеня на сустрэчы з групай беларускіх журналістаў у Брусэлі. Палітык зазначыў, што цяпер ЕС мае стратэгічнае бачанне развіцця адносінаў з Беларуссю.

«Раней мы выказваліся вельмі зразумела, на якіх умовах можа змяніцца супрацоўніцтва ЕС і Беларусі ў пазітыўным кірунку. Гэта — вызваленне палітвязняў і іх рэабілітацыя, гэта значыць аднаўленне іх грамадзянскіх і палітычных правоў. Мы таксама ясна сказалі, што, калі не будзе ніякіх зрухаў па гэтым пытанні і будзе працягвацца наступ на дэмакратыю, то міністры замежных спраў гатовыя разгледзець дадатковыя меры», — падкрэсліў Фюле.

Ён таксама адзначыў, што Беларусь усё ж з'яўляецца еўрапейскай краінай, «нягледзячы на тое, што некаторыя палітыкі дзейнічаюць так, як быццам Беларусь знаходзіцца на іншым кантыненте або дзесьці далей на ўсход ад Расіі». Ён падкрэсліў, што ЕС па-ранейшаму зацікаўлены ў Беларусі і яе народзе. «Гэта самая галоўная прычына таго, чаму Беларусь застаецца ў рамках праграмы «Усходняе партнёрства», але, на жаль, у нас з Беларуссю няма такіх адносін, як з іншымі дзяржавамі — удзельніцамі праграмы, адсутнічае прававая база адносін», — сказаў Фюле.

Еўракамісар нагадаў, што ў Беларусі ёсць абавязацельства па выкананню правоў і асноўных свабод грамадзян. «Гэта не толь-

кі з нашага пункту гледжання, але і з пункту гледжання большасці міжнародных арганізацый. І Беларусь — адзіная краіна ў Еўропе, дзе свабода слова і сходаў мае зусім іншае значэнне, чым у Еўропе», — адзначыў Фюле.

Гаворачы аб ініцыятыве ЕС «Дыялог аб мадэрнізацыі з Беларуссю», Фюле падкрэсліў, што яна вельмі важная для Еўрасаюза. «Дыялог дазваляе нам у кантактах з грамадзянскай супольнасцю і апазіцыйнай прадстаўніцтва поўную карціну таго, што можа быць часткай пазітыўнай еўрапейскай палітыкі, калі Беларусь стане дэмакратычнай краінай, дзе правы чалавека існуюць не толькі на паперы, але і выконваюцца ў рэальнасці», — сказаў ён.

Адказваючы на пытанне аб тым, наколькі змянілася палітыка і стратэгія ЕС у дачыненні да Беларусі, Фюле адзначыў: «Некалькі гадоў таму, калі мы верылі, што нават пры Лукашэнку можна дэмакратызваць Беларусь, мы былі заўсёды на крок заду таго, што рабілі беларускія прадстаўнікі. Гэта была палітыка, якая толькі адказвала на пэўныя крокі, у нас адсутнічала стратэгічнае бачанне. Думаю, што цяпер гэта змянілася», — перадае словы еўракамісара БелаПАН.

Ён дадаў, што напярэдадні прэзідэнцкіх выбараў назіраліся пазітыўныя зрухі ў адносінах паміж ЕС і Беларуссю, тады ж быў прапанаваны сумесны праект кававы план, які ўтрымліваў канкрэтныя крокі Беларусі ў рамках руху да дэмакратыі і вызначыў, як Еўрасаюз будзе суправаджаць яе на гэтым шляху. «Першы раз у нас быў канкрэтны стратэгічны план, але ён быў замарожаны пасля 19 снежня», — канстатаваў Фюле і падкрэсліў, што патэнцыял і сама цікавыя прапановы з гэтага дакумента выкарыстоўваліся пры падрыхтоўцы «Дыялогу аб мадэрнізацыі з Беларуссю».

▶ ВЫБАРЫ

НЕ РЕГІСТРУЮЦЬ

У Віцебскай вобласці ўлады адмаўляюцца рэгістраваць ініцыятыўныя групы па вылучэнню Мікалая Статкевіча кандыдатам у дэпутаты Палаты прадстаўнікоў.

Па словах Аляксея Гаўруцікава, віцебскага аднапартыйца палітвязня, дакументы падавалі на рэгістрацыю, каб прыцягнуць увагу грамадскасці да палітзняволеных. Камісія Віцебскай Кастрычніцкай акругі №20 адмовілася рэгістраваць ініцыятыўную групу па зборы подпісаў за вылучэнне Мікалая Статкевіча.

Назіральнік Анатолий Родзік, сябар партыі левых «Справядлівы свет», які прысутнічаў на пасяджэнні камісіі, распавёў: «Не зарэгістравалі групу Статкевіча, назваўшы цэлы шэраг парушэнняў. Па-першае, няправільна аформлена даверанасць ад імя

Статкевіча. Па-другое, ён знаходзіцца ў турме №4 горада Магілёва, пра гэта ёсць даведка. Паводле Выбарчага кодэксу, у выбарах не маюць права ўдзельнічаць асуджаныя і зняволеныя, якія адбываюць тэрмін пакарання. Урэшце, у заяве на рэгістрацыю ініцыятыўнай групы было пазначана, што яе арганізуюць для ўдзелу ў выбарах у Палату прадстаўнікоў 4-га склікання, а насамрэч — 5-га».

«Нумар склікання тут ні на што не ўплывае. Гэта смешна! І мы ўсе гэта разумеем. Увогуле, дакументы мусіць падаваць патэнцыйны ўдзельнік выбараў, але ж Мікалай Статкевіч не можа гэтага зрабіць! Людзі, вартыя таго, каб быць абранымі ў парламент, у нас сядзяць у турмах. І мы хочам прыцягнуць увагу да гэтай праблемы. Таму падаем заявы на рэгістрацыю ва ўсе 14 камісій Віцебшчыны», — сказаў Аляксей Гаўруцікаў.

«Праваабаронцы за свабодныя выбары»

▶ ПРАВЫ ЧАЛАВЕКА

«AMNESTY INTERNATIONAL»
У ПАДТРЫМКУ ЗМІТРА ДАШКЕВІЧА

«Amnesty International» выступіла з адмысловай заявай адносна крывінальнага пераследу моладзевага актывіста, лідара МФ і палітвязня Змітра Дашкевіча.

«Беларускаму вязню сумлення Змітру Дашкевічу пагражае падаўжэнне тэрміну зняволення на адзін год за парушэнне рэжыму адбывання пакарання. Большую частку свайго зняволення ён правёў у штрафным ізалятары», — гаворыцца ў заяве.

Лідар моладзевага апазіцыйнага руху «Малады фронт» Зміцер Дашкевіч адбывае пакаранне ў папраўчай калоніі ў паўночна-заходнім горадзе Глыбокае, куды ён быў пераведзены 27 верасня 2011 года.

На гэтым тыдні «Amnesty International» даведлася, што адміністрацыя калоніі накіравала ягоную справу ў Следчы камітэт Рэспублікі Беларусь. Следчы камітэт цяпер мусіць вырашыць, ці існуюць дастатковыя доказы, каб распачаць новую крывінальную справу супраць Змітра Дашкевіча па артыкуле 411 Крывінальнага ко-

дэкса Рэспублікі Беларусь (злоснае непадпарадкаванне патрабаванням адміністрацыі папраўчай установа). Зміцер Дашкевіч, у сваю чаргу, накіраваў кіраўніку калоніі ліст, у якім заявіў, што ён свядома адмаўляецца выконваць пэўныя патрабаванні адміністрацыі калоніі, бо лічыць іх незаконнымі.

24 сакавіка 2011 года Зміцер Дашкевіч быў асуджаны да двух гадоў зняволення паводле артыкула 339 (хуліганства) па абвінавачванні ва ўжыванні гвалту напярэдадні выбараў, 18 снежня 2010 года. «Amnesty International» лічыць, што абвінавачванні супраць яго з'яўляюцца неабгрунтаванымі і што яны былі сфабрыкаваныя з мэтай перашкодзіць яму ўзяць удзел у дэманстрацыі 19 снежня 2010 года. З часу вынесена прэсуды ў сакавіку 2011 года Змітра Дашкевіча восем разоў змяшчалі ў штрафны ізалятар, у выніку чаго ён правёў большую частку свайго зняволення ў карцары. У такіх камерах надзвычай жорсткія ўмовы ўтрымання: вязням не выдаецца бялізна, узімку тэмпература часам падае да 15 градусаў, і ім не дазволена перапіска і спатканні. У верасні Змітру Дашкевічу прапанавалі

зварнуцца да прэзідэнта з прашэннем аб памілаванні, пры ўмове прызнання сваёй віны; аднак ён адмовіўся ад гэтай прапановы. Зміцер Дашкевіч лічыцца «злосным парушальнікам» турэмнага рэжыму, і яму забаронены спатканні з сям'ёй. Падобна на тое, што няспынны пераслед Змітра Дашкевіча ў сувязі з парушэннямі рэжыму накіраваны на ўжыванне псіхалагічнага і фізічнага ціску супраць яго.

Калі ласка, неадкладна звяртайцеся з лістамі па-беларуску, па-руску або на Вашай роднай мове з мэтай:

- нагадаць беларускім уладам, што Зміцер Дашкевіч з'яўляецца вязнем сумлення, які знаходзіцца ў зняволенні выключна ў сувязі з мірным выказаннем сваіх правоў, і што ён мусіць быць неадкладна і безумоўна вызвалены;
- нагадаць беларускім уладам, што яны звязаныя абавязальніцтвамі абараняць фізічную і псіхічную недатыкальнасць зняволеных;
- заклікаць беларускія ўлады спыніць пераслед Змітра Дашкевіча.

Паводле spring96.org

▶ АКЦЫЯ

САЛІДАРНАСЦЬ
З УКРАЇНЦАМІ

Алена БАРАЛЬ

17 ліпеня беларусы, што жывуць у Кіеве, узялі ўдзел у акцыі салідарнасці з украінцамі, якія пратэстуюць супраць надання рускай мове статусу другой дзяржаўнай.

Ініцыятарам і арганізатарам акцыі выступіў Беларускі цэнтр ва Украіне. Як паведаміла прэс-група цэнтра ў запрашэнні да ўдзелу ў акцыі, беларусам цалкам зразумелы падзеі, якія зараз адбываюцца вакол мовы ва Украіне, бо дыктатура ў Беларусі была ўсталяваная праз незаконнае прыняцце ў 1995 годзе статусу рускай мовы як другой дзяржаўнай. Гэта, па словах арганізатараў акцыі, дало магчымасць праводзіць палітыку этнацыду ў Беларусі і паставіць пад пагрозу існаванне беларускай мовы і беларускай нацыі.

«Мы, беларусы, якія знаходзяцца на тэрыторыі Украіны, не можам прамаўчаць і лічым сваім абавязкам публічна выказаць салідарнасць з Украінай», — гаворыцца ў паведамленні Беларускага цэнтра ва Украіне.

На акцыі выступілі актывісты беларускай апазіцыі Яраслаў Грышчэня, Андрэй Касмовіч, Галіна Саротнік і Юлія

Шаўлоўская. Пасля кожнага выступу гучалі ўкраінскія і беларускія песні ў знак яднання дзвюх дзяржаў супраць імперскіх амбіцый Расіі.

Напрыканцы акцыі кіраўнік аргкамітэту абаронцаў украінскай мовы, якія трымаюць галадоўку каля Украінскага дома, Аксана Нежывенка падзякавала беларусам за падтрымку. Яе паплечніка і аднаго з галадоўнікоў — старшыню камітэта Пятра Шкуцяка — шпіталізавалі ў ноч на панядзелак, 16 ліпеня. Раней з-за пагаршэнні здароўя дапамога медыкаў спатрэбілася галадоўнікам Вользе Даўганюк, Ганне Юшчанка, Кацярыне Аўрамчук і Анатолю Пікулю.

Нагадаем, што 3 ліпеня большасць дэпутатаў Вярхоўнай Рады Украіны прагаласавала за прыняцце законапраекту №9073 «Пра асновы дзяржаўнай моўнай палітыкі». Прапанаваная моўная палітыка прадугледжвае ўсталяванне афіцыйнага выкарыстання рэгіянальных моваў у працы мясцовых органаў дзяржаўнай улады пры пражыванні мінімум 10 працэнтаў іх носьбітаў на тых ці іншых тэрыторыях Украіны. Такім чынам, рускай мове ва Украіне фактычна надаецца статус другой дзяржаўнай. У выніку абураная грамадскасць распачала акцыю пратэсту каля Украінскага дому ў Кіеве, якая цягнецца да гэтага часу.

▶ СУД

ГАЛІЦКУЮ
АДПРАВІЛІ
НА СУТКІ

Суд Маскоўскага раёна Мінска 18 ліпеня пакараў Касю Галіцкую 10 суткамі адміністрацыйнага арышту.

Адміністрацыйную справу (арт.17.1 КаАП РБ) разглядала суддзя Тацяна Мотыль. Сведкамі па справе, як звычайна, выступілі спецназаўцы Яўген Барадач і Зміцер Тарашкевіч. Нагадаем, Кася прыйшла ў суд Кастрычніцкага раёна Мінска, каб падтрымаць сваіх сяброў, затрыманых 17 ліпеня «маладафронтаўцаў» Уладзіміра Яроменку і Рамана Васільева.

Іх абвінавацілі ў брыдкаслоўі. Нібыта ў 7.40 раніцы яны ляліся матам на вуліцы Бабруйскай.

Праз некаторы час праваабаронцы паведамілі, што Кася Галіцкая таемным чынам знікла з памяшкання. Яе тэлефон не адказвае. Толькі праз некалькі гадзін праваабаронцам стала вядома, што яе затрымалі супрацоўнікі міліцыі нібыта за тое, што дзяўчына папроста ў судзе брыдкасловіла. Ноч Кася правяла ў пастарунку.

Дарэчы, суддзя Лапко пакарала Рамана Васільева арыштам на 12 сутак (сведкамі выступілі супрацоўнікі міліцыі Цюніс і Драздоў). Уладзіміру Яроменку далі 15 сутак.

Паводле spring96.org

ТВДНЁВЫ АГЛЯД

ПРЫ ЧЫМ ТУТ
МЯДЗВЕДЗЕЎ?

Сяргей САЛАХУЎ

Нешта задорага сталі абыходзіцца нам візіты першых асобаў Расійскай Федэрацыі. Не ў матэрыяльным, канешне, плане, а ў чалавечым. Можна сапраўды іх больш суды не запрашаць? Шмат нерваў эканомімі, ды адносіны да самой Расіі ў нас будуць значна лепшымі.

Ну, па-першае, не будуць перакрывацца дарогі. Па-другое, не будуць загрузаны суды. Па-трэцяе, міліцыя зоймецца сваёй справай. Кожны здольны дадаць сваё «па-чацвёртае» і «па-пятае».

Не паспела беларуская апазіцыя ачуныць ад візіту Пуціна, як гэтым разам яе «ашчаслівіў» Мядзведзеў. Падчас прыезду Пуціна і напярэдадні яго прэзентыўныя затрыманы тычыліся ўсіх патэнцыйных «антырасійцаў». Патрапіла тады ў пастарункі Бог ведае колькі людзей, самыя «агрэсіўныя антырасійцы» атрымалі суткі адміністрацыйнага арышту, не паспеўшы нічога зрабіць. Нават нацыянал-бальшавікі таксама селі ў Цэнтр ізаляцыі правапарушальнікаў, што, дарэчы, не перашкодзіла іх калегам вывесіць на шляху Пуціна расцяжку з пасыланнем старага-новага расійскага прэзідэнта на тры літары.

Зараз прыляцеў Мядзведзеў. Ізноў напярэдадні — пасадкі. За два дні, 17 і 18 ліпеня, затрымана было каля дзясятка актывістаў. Месца нацбалаў гэтым разам занялі экалагі са сваімі петыцыямі супраць будаўніцтва АЭС.

Ну і чаго дамагліся праваахоўныя органы? Замест адной петыцыі Мядзведзеў атрымаў дзве. Адну, як і планавалася, ад экалагаў. Даведаўшыся пра тое, што іх масава арыштоўваюць, каб яны не патрапілі да расійскага пасольства, экалагісты выслалі заяву па факсе. «Мы патрабуем адмяніць падпісанне генеральнага кантракта аб будаўніцтве беларускай АЭС. У выпадку невыканання нашага патрабавання мы пакідаем за сабой права інфармавання міжнародных структур, такіх, як ААН і МАГАТЭ, аб узгаданых парушэннях, а таксама права ініцыявання судовых разбораў, у тым ліку ў наднацыянальных структурах па фактах парушэнняў», — гаворыцца ў звароце.

Як вынік, судовыя разбіральніцтвы пойдучы ў ААН не толькі па фактах парушэнняў пры будаўніцтве АЭС, а і па фактах парушэння правоў чалавека і адвольных затрыманняў. І калі б тое тычылася толькі АЭС, гэта была б адна справа. А вось затрыманы, зразумела, дадаюць негатывунага фону самой АЭС. Нават у беларусаў можа ўзнікнуць пытанне: калі АЭС такая карысная, чаму з-за яе людзей саджаюць?

А вось як ААН выкліча ў межах гэтай справы сведкам Мядзведзева?

Тут яшчэ дадалі копаці сябры «Маладога фронту». І слушна дадалі — няма чаго затрымліваць перад прыездам Мядзведзева актывістаў. «У мінулы прыезд спадара Пуціна моладзевым актывістам давялося адседзець больш за 20 сутак у турме ў перыяд да ягонага знаходжання, падчас і нават пасля яго. У нас склалася ўражанне, што Вамі заахвачаны (маральна і фінансаво) спадар Лукашэнка робіць усё, каб беларуская дэмакратычная супольнасць, мякка кажучы, была не рада Вашаму прыезду, і нават — адважымся Вам сказаць — пачынала крыху ненавідзець гэтыя візіты. Як бы ён зноў не стаў паловац Вас другой Чачнёй, што ўжо мела месца быць у адносінах да вашай Саюзнай дзяржавы», — заяўляе МФ.

Арганізацыя нагадала Мядзведзеву, што пасля прэзідэнцкіх выбараў у Беларусі ў 2010 годзе ён выказаў занепакоенасць масавымі затрыманнямі і нематываванымі рэпрэсіямі з боку беларускіх улад. «Беларусы былі глыбока расчужаны тады ўвагай з вашага боку. Зараз жа парадокс заключаецца ў тым, што, самі таго не жадаючы, Вы сталі прычынай з'яўлення новых палітэнаволеных», — цісне на сумленне Мядзведзева МФ.

«Просім Вас як чалавека прагрэсіўнага і цывілізаванага ўмяшчацца ў сітуацыю і спрыяць вызваленню гэтых грамадзян, каб надалей не ствараць вакол сваіх прыездаў злавеснага арэолу бессэнсоўных затрыманняў, грукату дубінак і казематнай сырассі. Просім растлумачыць гэту сітуацыю ў гутарцы з кіраўніцтвам Беларусі і папрасіць яго не псаваць імідж кіраўнікоў Расійскай Федэрацыі ў нашай краіне», — падкрэслівае моладзь.

Сапраўды, моладзь слушна падкрэсліла. Адночы адседзеўшы «за Мядзведзева» ці «за Пуціна» ў турме, хто будзе іх любіць? Адседзеўшы двойчы, іх пачнуць ненавідзець. А ў трэці раз, калі заторы на дарогах узнікнуць з-за прыезду нейкай Матвіенкі ці Зюганова, яшчэ адным прыхільнікам стане больш у КХП — БНФ, якая ў кожным кроку бачыць «маскальска-імперскую змову кадраў для вынішчэння беларускай нацыі».

З аднаго боку, менавіта да гэтага павінны імкнуцца сябры МФ. Але ж яны наадварот крычаць: «Хопіць дыскрэдытаваць Беларусь у вачах Мядзведзева!» Ну якому кіраўніку краіны будзе прыемна, калі з-за яго пасадзілі людзей, якія яму нічога не зрабілі, і якіх ні ён, ні яны яго ўвогуле не ведаюць.

Не, канешне, яны ведаюць, хто такі Мядзведзеў. Але я больш чым упэўнены, што да «пасадкі» ўсім актывістам «Маладога фронту» гэты візіт быў «да лямпацкі». У іх сваіх праблемаў хапае.

Удачыненні да лідара міжнароднай арганізацыі «Малады фронт» (Чэхія) Дзмітрыя Дашкевіча распачата новая крымінальная справа. Справа распачатая Глыбоцкім раённым аддзелам Следчага камітэта па матэрыялах праверкі, што паступілі з калоніі. Дашкевіч абвінавачваецца ў «злосным непадпарадкаванні патрабаванням адміністрацыі калоніі» (арт. 411 КК), яму пагражае яшчэ адзін год пазбаўлення волі.

У СК падкрэслілі, што падчас праверкі дакладна правяралася інфармацыя аб тым, ці былі з боку Дашкевіча факты адмовы ад выканання правілаў і абавязкаў, а таксама колькі гэтыя адмовы былі абгрунтаваныя. Для праваахоўных органаў «не мае значэння, які статус меў асуджаны па-за месцамі пазбаўлення волі», дадаў прадстаўнік камітэта.

Затое гэта мае значэнне для сябраў МФ, праваабаронцаў і палітыкаў, якія зараз пачынаюць новую кампанію па абароне Дашкевіча. «Міжнародная амністыя» ўжо да яе далучылася.

Што цікава, дык тое, што пра новую крымінальную справу Дашкевіча абвясцілі па тэлебачанні ў дзень прыезду Мядзведзева. Здавалася б, пры чым тут Мядзведзеў?

Але ні пра аднаго палітвязня так не паведамлялася — у «прайм-тайм» па першым канале тэлебачання, прычым не пра суд, а проста пра распацацце справы (якая, магчыма, ляснецца за недаказанасцю). Пераважна, «палітычныя» не згадваюцца, нават па імёнах, нават калі ім вынесены жорсткія прысуды. А тут — такая ўвага. Увага да МФ, да Дашкевіча, да ўсяго. І усё гэта ніяк не звязана з Мядзведзевым? Нешта не верыцца.

ФІГУРЫ ТЫДНЯ

СЯРГЕЙ МАКАР

Афіцэр міліцыі з Гродна, брат былога байца спецпадраздзялення «Алмаз», папрасіў палітычнага прытулку ў Швецыі. Сяргей Макара праслужыў у АМАП і аддзеле міліцыі 15 гадоў, але пасля выбарчай кампаніі 2006 года адчуў на сабе ціск з боку спецслужбы.

«Мой брат Ігар служыў у «Алмазе». Ён адразу пасля выбараў быў вымушаны хавацца, каб уратаваць сваё жыццё. Справа ў тым, што ён не выканаў загады міністра Навушава па кампраметацыі Аляксандра Казуліна як кандыдата на пасаду прэзідэнта», — распавёў Сяргей Макара журналісту «Народнай волі» пра матывы сваіх уцёкаў з краіны.

У 2006 годзе літоўскія дыпламаты вывезлі Ігара Макара з краіны. У 2011 годзе з-за ціску з боку спецслужбы краіну пакінулі жонка Ігара Макара Вольга з сынам.

Сяргей Макара быў капітанам міліцыі Кастрычніцкага РАУС Гродна. Паводле яго слоў, супрацоўнікі КДБ патрабавалі ад яго выклікаць у краіну Ігара з любой нагоды. Сяргей адмовіўся, і на яго пачаўся ціск і праблемы на службе. Пасля гэтага Сяргей Макара распавёў прэсе аб спосабах і фактах фальсіфікацыі прэзідэнцкіх выбараў 2010 года, пасля чаго пакінуў Беларусь, заявіўшы, што вымушаны зрабіць гэта з меркаванняў асабістай бяспекі.

ЛІДЗІЯ ЯРМОШЫНА

Медычнай персоне гэтага тыдня ёсць старшыня ЦВК Лідзія Ярмошына. «Невыязная» чыноўніца з'ездзіла ў Вену на канферэнцыю АБСЕ.

Лідзія Ярмошына распавяла, што персанальна запрашэння ад АБСЕ не было, але было запрашэнне для краіны ўзяць удзел у канферэнцыі: «МЗС звярнуўся да нас з адпаведным лістом. Мы пазначылі мяне ў якасці прадстаўніка, а калі я не змагу, то — Лазавіка (сакратар ЦВК — рэд.). Праз некаторы час я атрымала з АБСЕ па электроннай пошце ліст ад тэхнічнага супрацоўніка, дырэктара праграм, дзе было напісана: «Спадарыня Ярмошына, вы зарэгістраваны ў якасці ўдзельніка нарады. Гэты ліст з'яўляецца падставай для атрымання візы». Вось як гэта ўсё выглядала».

На канферэнцыі беларуская чыноўніца ўнесла прапанову, каб быў прыняты парадок аспрэчвання вынікаў заключэння назіральнікаў.

Раней Лідзія Ярмошына распавядала, што мае мару наведаць Парыж. З яе слоў вынікае, што і Венаю беларуская чыноўніца задаволеная.

«Вена паланіла маё сэрца — самы прыгожы горад, які я бачыла. Проста грандыёзны!... У мяне была магчымасць яе добра паталпаць ножкамі. Жылі мы ў цэнтры, і была магчымасць шмат пахадзіць, што мы і рабілі штовечар. Было ўсё тое, што я люблю: шпацыраваць, прысаджацца ў вулічныя кавярні, піць кубачак кавы, глядзець на жыццё», — распавядала пра прыемнасці еўрапейскай камандзіроўкі Ярмошына. Таксама яна падзялілася, што ў краме Duty Free набыла парфуму «Light Blue» ад Dolce & Gabbana.

ЭМАНУІЛ ЗЕЛЬЦЭР

Праз тры гады пасля вызвалення з беларускай турмы амерыканскі адвакат савецкага паходжання Эмануіл Зельцэр падаў іск у суд у Нью-Ёрку на канцэрн «Белнафтахім», патрабуючы пакрыцця шкоды ў памеры 70 мільёнаў долараў. Амерыканскі адвакат абвінаваціў беларускі дзяржканцэрн у дачыненні да свайго арышту ў Беларусі.

Эмануіл Зельцэр і яго сакратар Уладлена Функ былі затрыманы ў сакавіку 2008 года. 11 жніўня за выкарыстанне заведама лжывых дакументаў і замах на камерцыйны шпіянаж Зельцэр быў прысуджаны Мінскім гарадскім судом да трох гадоў пазбаўлення волі, Функ — да аднаго. 30 чэрвеня 2009 года ў Мінску адбылася сустрэча Аляксандра Лукашэнка з амерыканскімі кангрэсменамі, галоўным вынікам якой стала падпісанне ўказа аб памілаванні Зельцэра. Функ была вызвалена раней.

Праз амаль тры гады пасля вызвалення Зельцэр і Функ вырашылі прад'явіць прэтэнзіі беларускаму боку «за незаконнае выкраданне і ўтрыманне пад вартай», піша tut.by. Грамадзяне ЗША сцвярджаюць, што былі выкрадзеныя агентамі беларускіх спецслужбаў «з рэстарана ў Лондане, перавезеныя ў турму КДБ Беларусі», дзе іх «жорстка збівалі і марылі голадам, пазбаўлялі сну, адмаўлялі ў доступе да жыццёва неабходным лекаў».

Зельцэр мяркуе, што ўлады Беларусі выкарыстоўвалі іх у якасці закладнікаў, «абяцуючы вызваліць у абмен на зняцце санкцый, уведзеных супраць «Белнафтахіму» і яго даччыных структур, якія кантралююцца Аляксандрам Лукашэнкам». «Сувязь з рэжымам, які праводзіць рэпрэсіі супраць уласнага народа, і стала прычынай увядзення санкцый, што беларускія ўлады паспрабавалі адмяніць, выкарыстаўшы для гэтага іх арышт», — гаворыцца ў іску.

ПАЛІТЫКА

▶ ВІЗІТ

МАСКВА ВЫРАШЫЦЬ УСЁ САМА

Вольга ХВОІН

18 ліпеня ў рамках пасяджэння ўрада Саюзнай дзяржавы адбылася сустрэча прэм'ера-міністра Расіі Дзмітрыя Мядзведзева і прэм'ера-міністра Беларусі Міхаіла Мясніковіча.

Перад прыездам высокага гасця з Масквы сталіца «зачысцілі ад непажаданых элементаў» — некалькі актывістаў апазіцыі адправілі на «суткі», а Аляксандр Лукашэнка прэвентыўна вёў размовы пра тое, што «Беларусь-калій» прадаваць не плануецца.

У дзень візіту Дзмітрыя Мядзведзева быў падпісаны генеральны кантракт на будаўніцтва беларускай атамнай электрастанцыі. На пабудову двух блокаў атамнай станцыі магутнасцю да 2 400 МВт Расія выдзяляе крэдыт у 10 мільярдаў долараў. Будаўніча-монтажныя працы на першым блоку прадугледжваецца завяршыць у 2017 годзе, увод у эксплуатацыю плануецца ў 2017 годзе.

У гэты ж дзень прадстаўнікі беларускага экалагічнага руху былі затрыманы і пакараны быццам бы за адміністрацыйныя правапарушэнні. Старшыню праўлення грамадскага аб'яднання «Экадом» Ірыну Сухій аштрафавалі на 15 базавых велічынь, каардынатараманігорынгавай групы Цэнтра прававой трансфармацыі Міхаі-

ла Мацкевіча адправілі на трое сутак арышту. Сухій збіралася ісці ў расійскую амбасаду, каб перадаць адкрыты зварот супраць падпісання генеральнага кантракта на будаўніцтва беларускай АЭС. Мацкевіч накіроўваўся ва УУС Ленінскага раёна, дзе, як меркавалі, знаходзіліся затрыманыя раней каардынатар беларускай антыядзернай кампаніі Таццяна Новікава і расійскі фізік-ядзершчык Андрэй Ажароўскі.

У гэты ж дзень таксама было падпісанае пагадненне аб супрацоўніцтве і сумеснай дзейнасці паміж беларускай страхавой кампаніяй «Белэксімгарант» і расійскім агенствам па экспертным страхаванні «Эксар». «Беларусь будзе рада бачыць расійскія кампаніі ў ліку акцыянераў, уласнікаў нашай нерухомаści, а таксама будзе рада рэалізацыі расійскімі кампаніямі інфраструктурных сеткавых праектаў», — адзначыў на пасяджэнні Міхаіл Мясніковіч.

Беларускі прэм'ер нагадаў пра ўступленне Расіі ў Сусветную гандлёвую арганізацыю і падкрэсліў: у бліжэйшы час камісія ЕўрАзЭС разгледзіць пытанні пра стварэнне неабходных умоў для Беларусі. «Каб не дапусціць страты эканомікі Беларусі», — растлумачыў ён. Гэтыя пытанні, па словах Мясніковіча, трэба вырашыць у трэцім квартале.

Са свайго боку, Дзмітры Мядзведзеў падкрэсліў, што эканамічныя адносіны Беларусі і Расіі на ўздыме, сведчаннем

чаго з'яўляецца рэкордны ў гісторыі дзвюх краін тавараабарот. Гэта, па словах Мядзведзева, з'яўляецца вынікам двухбаковай працы, а таксама стварэння Мытнага саюза і АЭП. «Задача — гэтыя станючыя пазіцыі ў эканамічнай сферы замацаваць. Для гэтага на доўгатэрміновай аснове нам трэба выйсці на рэалізацыю шэрагу сумесных інтэграцыйных праектаў», — цытуе расійскага прэм'ера БелаПАН.

Адным з такіх праектаў ён назваў будаўніцтва беларускай АЭС. «Спадзяюся, мы зможам рэалізаваць і іншыя праекты ў розных напрамках», — дадаў Мядзведзеў. Паводле яго слоў, калі гэта атрымаецца зрабіць, Беларусь і Расія не будуць залежаць ад коштаў на нафту, газ і іншыя рэсурсы.

Напярэдадні візіту ў Беларусь Мядзведзева Аляксандр Лукашэнка заяўляў, што Беларусь не мае намеру прадаваць кантрольны пакет акцый ААТ «Беларусь-калій», а таксама гаварыў пра магчымасць перагляду стасункаў з расійскім акцыянерам Беларускай калійнай кампаніі (БКК) — «Уралкаліем».

«Я не збіраўся і не збіраюся прадаваць «Беларусь-калій» «камусьці за бесцань. Калі нехта захоча — плаціце грошы, цана названая, ніхто яе памяншаць не будзе», — сказаў кіраўнік дзяржавы. Пры гэтым Лукашэнка падкрэсліў, што размова ідзе аб магчымасці продажу толькі пэўных працэнтаў акцый, але не

кантрольнага пакета. «Лічыў і лічу, што гэта пярліна Беларусі, якая належыць беларускаму народу. Зараз вельмі шмат размоў і нават ціску, і ціск ідзе з розных бакоў, нават з тых дзяржаў, ад якіх мы вельмі залежныя. І гэтым ціску супрацьстаяць складана», — патлумачыў Лукашэнка.

Кіраўнік дзяржавы нагадаў, што раней даручаў правесці ацэнку прадпрыемства, і кошт склаў 30–32 мільярда долараў: «Ніжэй ніяк. Хочаце — калі ласка, мы вам прададзім не кантрольны пакет акцый, каб кіраванне не страціць. Давайце 10, 20, 25 працэнтаў, але плаціце», — сказаў Лукашэнка.

Паказальна, што падчас візіту ў Беларусь Мядзведзеў таксама закрануў тэму продажу «Беларусь-калія». Ён нагадаў, што Беларусь і Расія рэалізуюць сумесны праект па стварэнні кампаніі «Союзкалій». Мядзведзеў падкрэсліў, што ў рамках гэтай кампаніі бакі плануюць сумесна працаваць над рэалізацыяй мінеральных угнаенняў на рынках. Пры гэтым Мядзведзеў заявіў, што любое пагадненне павінна грунтавацца на рэальных рынковых падыходах.

«Найперш гэты візіт выконваў функцыю пацвярджэння, што праект Саюзнай дзяржавы дзейнічае, што маюць месца асаблівыя саюзніцкія адносіны, — каментуе візіт Мядзведзева ў Беларусь палітолаг Валер Карбалевіч. — Ён стаў працягам візіту Пуціна ў Мінск 31 мая,

калі было засведчана, што Расія гатовая і надалей падтрымліваць Беларусь, аказаць прэферэнцыі. Другая функцыя прыезду ў Мінск Мядзведзева — пагаварыць пра праблемныя копки ў адносінах. Адна з іх — прыватызацыя. Але, наколькі можна зразумець, размовы скончыліся нічым. Беларусь пакуль нічога не аддае, а Расія выдзяляе нам 10 мільярдаў долараў на будаўніцтва АЭС».

Чаму Беларусь так хітра абыходзіць Расію ды выцганьвае ў яе грошы на свае патрэбы? Палітолаг бачыць прычыны найперш у псіхалогіі ўзаемаадносін. «Для Расіі Беларусь выконвае функцыю псіхалагічнага спакою, — перакананы Валер Карбалевіч. — І Лукашэнка добра ўдаецца гуляць на імперскім комплексе Расіі, на комплексе страчаных тэрыторый. Ён добра разумее сітуацыю і за гэта атрымлівае эканамічныя дывідэнды. Глядзіце, для Расіі цяпер важны праект Еўразійскага саюза, Беларусь яго падтрымлівае і за гэта атрымлівае нафту, газ па прымальных коштах».

«З афіцыйных паведамленняў вынікала, што галоўным было падпісанне пагаднення па АЭС. Аднак шэф «Расатама» не прыехаў у Беларусь. Так што, хутчэй за ўсё, нейкія пытанні засталіся не вырашанымі, — заўважае палітычны аглядальнік Раман Якаўлеўскі. — На маю думку, паводзіны Мядзведзева, сам візіт сведчаць пра тое, што Масква будзе вырашаць усе пытанні сама, як ёй таго зачочацца, без уліку інтарэсаў Мінска. Я б не надаваў гэтаму візіту эпахальных характарыстык. Зноў рэанімуецца двухбаковыя адносіны, у якіх многа праблем. Хутчэй за ўсё, гэта чарговы раўнд палітычнай гульні».

▶ ВЫБАРЫ

ДА ЭЛЕКТАРАТУ — ПРАЗ ЗАЙЦА ВАЛЕРУ

Вольга ХВОІН

Калі ў беларускіх выбарах нельга перамагчы, то з іх застаецца смяяцца. Да гэтай тэзы ўжо не першы раз апелююць некаторыя ўдзельнікі электаральнай кампаніі. Цягам апошніх парламенцкіх выбараў волю свайму сатырычнаму таленту даваў блогер Яўген Ліпковіч. Цяпер пра намер удзельнічаць у электаральным працэсе заявіў прадстаўнік народа Іван Амельчанка.

Іван Амельчанка ў колах актывістаў дэмакратычных рухаў стаў вядомы пасля свайго перфомансу з плакатам: у часе Чарнобыльскага шляху Іван стаў побач з міліцыянтам, трымаючы ў руках плакат з надпісам «Мусарою». Суд Ленінскага раёна Мінска тады прысудзіў Івана Амельчанку да 15 сутак арышту за дробнае хуліганства. Маладога чалавека абвінавацілі ў тым, што ён «трымаў плакат, які выяўляў непавагу да работнікаў праваахоўных органаў і высьмейваў іх дзейнасць». Адрозна пасля выхаду з «сутак» на Івана зноў склалі

праатакол — цяпер ужо за нецэнзурную лаянку. Трэцяе затрыманне, і таксама за дробнае хуліганства, адбылося 26 чэрвеня — Івана асудзілі на 15 сутак арышту.

Відаць, адбываючы адміністрацыйныя арышты, Іван вырашыў, што трэба брацца за розум і атрымаць добрую ды спакойную прафесію. І заявіў, што мае намер балатавацца ў дэпутаты парламента.

16 ліпеня Іван Амельчанка разам з актывістамі моладзевага руху «Змена» правёў эфектную прэс-канферэнцыю, на якой абвясціў пра намер прыняць удзел у парламенцкіх выбарах. «Мая галоўная задача — атрымаць працу, там нармальная зарплата,

абячаюць больш за 500 долараў. Кватэра, машына, праца не пыльная — цісні на тры кнопкі. Я ў дзяцінстве «Суперконтру» прайшоў да канца, а там чатыры кнопкі было, так што я спраўлюся», — матываваў сваё рашэнне ісці ў дэпутаты Іван Амельчанка.

Прос-канферэнцыя праходзіла ў каларытным неформальным выбарчым штабе будучага кандыдата — закінутай сядзібе ўдзельніка «Змены» зайца Валеры. Лідар «Змены» Павал Вінаградаў патлумачыў, што кандыдаатура Амельчанкі ідэальна падыходзіць — чалавек з народа, мае крыху «адмарожаную» праграму, і ўвогуле ўпісваецца ў рамкі кампаніі моладзевых рухаў «ігнор-2012».

Вось некаторыя пункты з праграмы Івана Амельчанкі: забяспечыць жыццём ветэранаў вайны 1812 года і ўдзельнікаў броўнаўскага руху; правесці рэфэрэндум па перайменаванні Беларусі — усе ранейшыя дамовы стануць несапраўднымі і аўтаматычна анулююцца, краіна не будзе нічога нікому вінная; перайменаваць плошчу Бангалор у Кастрычніцкую, тады ў апазіцыі не будзе праблем і спрэчак, дзе праводзіць мітынгі, і гэтак далей. Для арганізацыі ініцыятыўнай групы Іван Амельчанка, як і Ліпковіч, выкарыстоўвае ў тым ліку і сацыяльныя сеткі.

Праўда, не ўсе разумеюць, у чым фішка выбарчай кампаніі Івана. Напэўна, таму яго ў чарговы раз адправілі на «суткі». 17 ліпеня Івана зноў затрымалі ў Мінску. Яго даставілі ў суд Ленінскага раёна Мінска, абвінавацілі ў «непадпарадкаванні распараджэнням супрацоўнікаў міліцыі» і асудзілі да 12-ці сутак арышту. Як бачым, спробы пасмяяцца з палітычнага рожыму Беларусі заканчваюцца не надта весела.

Досвед арганізацыі кампаніі праз інтэрнэт вырашыў скарыстаць і каардынатар грамадзянскай кампаніі «Справаводства па-беларуску!» Ігар Слуцкач з Гомеля. Патэнцыйны кандыдат у дэпутаты сабраў сваю ініцыятыўную

групу праз сацыяльныя сеткі, і надалей плануе як мага актывней задзейнічаць сацыяльныя сеткі падчас кампаніі. Ён перакананы, што група здолее сабраць неабходную тысячу подпісаў. Малады чалавек плануе вылучацца кандыдатам у дэпутаты як незалежны кандыдат, і збіраецца ісці да канца.

Сатырычныя электаральныя кампаніі становяцца трэндам у Беларусі. Безумоўна, мала хто звязвае з імі сур'езныя спадзяванні, але як элемент шоў, відэаініцыятыўнай групы Іван Амельчанка, як і Ліпковіч, выкарыстоўвае ў тым ліку і сацыяльныя сеткі. Праўда, не ўсе разумеюць, у чым фішка выбарчай кампаніі Івана. Напэўна, таму яго ў чарговы раз адправілі на «суткі». 17 ліпеня Івана зноў затрымалі ў Мінску. Яго даставілі ў суд Ленінскага раёна Мінска, абвінавацілі ў «непадпарадкаванні распараджэнням супрацоўнікаў міліцыі» і асудзілі да 12-ці сутак арышту. Як бачым, спробы пасмяяцца з палітычнага рожыму Беларусі заканчваюцца не надта весела. Досвед арганізацыі кампаніі праз інтэрнэт вырашыў скарыстаць і каардынатар грамадзянскай кампаніі «Справаводства па-беларуску!» Ігар Слуцкач з Гомеля. Патэнцыйны кандыдат у дэпутаты сабраў сваю ініцыятыўную

► МЕРКАВАННЕ

ПРАВА НА АБОРТ

Вольга ХВОІН

Увосень 2012 года будучь уносіцца змены ў Закон Рэспублікі Беларусь «Аб ахове здароўя», якім, акрамя ўсяго, дазваляецца і рэгулюецца правядзенне абортаў.

Міністэрства аховы здароўя Рэспублікі Беларусь заклікала грамадзян краіны прыняць удзел у абмеркаванні праекта новага закона. У адказ юрыдычная камісія Беларускай хрысціянскай дэмакратыі падрыхтавала свае прапановы па ўнясенні змяненняў у закон. Хадзікі не хаваюць, што хацелі б дамагчыся забароны на абарты, але пачынаюць з малых крокаў. Вось асноўныя з іх:

- Увесці права для лекара адмовіцца ад правядзення абарту, за выключэннем выпадкаў правядзення абарту па медыцынскіх паказаннях і адсутнасці магчымасці замены лекара.
- Увесці абавязковы пяцідзённы перыяд чакання з моманту падачы заявы аб намеры зрабіць аборт да моманту яго правядзення.
- Абавазьяць лекараў інфармаваць жанчын пра рэлігійныя і грамадскія арганізацыі, якія займаюцца прафілактыкай абарту.
- Скараціць тэрмін для правядзення абарту да 7 тыдняў.
- Выключыць сацыяльныя паказанні для абарту.
- Увесці забарону правядзення клінічных выпрабаванняў на чалавечых эмбрыёнах.

«Мы разумеем, што немагчыма адразу цалкам спыніць практыку масавых абарту ў Беларусі. Але сёння можна зрабіць першы важны крок на шляху да гэтай мэты. Калі прапанаваныя змены будуць прынятыя, то ўжо ў гэтым годзе будучь выратаваны тысячы дзяцей!» — апелююць да грамадскай ініцыятары зменаў.

Раней жыхары горада Віцебска ад імя Беларускай хрысціянскай дэмакратыі накіроўвалі ў Палату прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь прапановы аб палітычнай дэмаграфічнай сітуацыі ў краіне. Для гэтага можна было б увесці норму, згодна якой лекар можа адмовіцца ад выканання абарту па рэлігійных перакананнях. На гэта з Палаты прадстаўнікоў прыйшоў адказ: «камісія падзяляе вашае меркаванне аб значнасці праблемы, што падываецца ў звароце», аднак аказанне медычнай дапамогі пацыенту з'яўляецца абавязкам доктара, а не ягоным правам. Таму дактары мусяць думаць пра свае маральна-этычныя нормы і рэлігійныя перакананні перад тым, як абіраць прафесію лекара.

Цяжка не пагадзіцца з аўтарамі праекту зменаў у закон «Аб ахове здароўя», што дэмаграфічная праблема ў краіне стаіць востра, што варта прымаць захады, каб скараціць колькасць абарту. Але ці тэа метады? Напрыклад, пункт з уводзіцямі пяцідзённага перыяду чакання лагічны — пад эмоцыямі можна нарабіць шмат чаго, а потым шкадаваць. Але прапанова вы-

ключыць сацыяльныя паказанні для абарту падаецца нелагічнай. У пераліку сацыяльных паказанняў для штучнага перапынення цяжарнасці пазначаны, у прыватнасці, наяўнасць інваліднасці I, II групы ў мужа, цяжарнасць у выніку згвалтавання, наяўнасць дзіцяці-інваліда з дзіцяцтва, шматдзетнасць (колькасць дзяцей 3 і больш) ды інш. Ці будзе жадамым дзіця, што народзіцца пасля згвалтавання, ці трэба дзіцё жанчыне, якая сядзіць у турме, ці не народзіцца зноў інвалід, калі ёсць схільнасць да падобных паталогій? Падобныя пытанні не заўсёды маюць адназначныя адказы, але істотна іншае: беларускіх жанчын хочучь пазбавіць права выбару.

«Аборт — забойства. Гэта хрысціянская пазіцыя, і гэта галоўнае, чым мы кіруемся. Сёння наша грамадства, канешне, не гатовое да поўнай забароны. І мы робім прапановы абмежаванняў, напрыклад, скараціць тэрмін, калі можна рабіць аборт, да сямі тыдняў, — тлумачыць адна з распрацоўніц дакумента Вольга Кавалькова. — Мы абмяркоўвалі ўсе пытанні па тэме на круглым сталае. Канешне, патрэбны комплекс мераў. Трэба, каб жанчына не хацела ісці рабіць аборт, каб мужчыны бралі на сябе адказнасць. Царква і касцёл мусяць быць катэгарычна супраць абарту. А ў нас атрымліваецца, што грамадства катэгарычна супраць забароны на абарты. Грамадзянская супольнасць ледзьве не зухвалі ставіцца да гэтай працэдур. Але чым адрозніваецца жанчына, якая выкідае паміраць на сметніцу народжаных дзяцей, ад той, хто робіць аборт? Мусяць быць больш жорсткая кара за крымінальны аборт. Гэта комплекс мераў, разумееце? Ты ж фінансавыя пытанні, бо часта ад цяжарнасці пазбаўляюцца з-за немагчымасці пракарміць дзіця».

Пра тое, што забарона на абарты абсалютна не вырашае праблему, а заганяе яе ў цень, пісалі і гаварылі многа. Дастаткова пагаварыць з тымі, хто памятае часы, калі ў СССР былі забароненыя абарты і жанчыны цішком дамаўляліся ды хадзілі да знаёмых акушэраў. Пра самапальныя метады перарывання цяжарнасці і лятальныя зыходы для жанчын таксама вядома. І калі сучасная медыцына дазваляе рабіць аперацыі пад кантролем і з прагназуемым вынікам, то хто і якое мае права гэта забараняць?

Непажаданыя цяжарнасці, хацелася б каму ці не, былі, ёсць і будучь. Такі ўжо пабочны эффект

сексуальнай прыроды чалавека. Галоўны акушэр-гінеколаг краіны Аляксандр Барскоў паведамляе, што ва ўзросце 15–17 гадоў у Беларусі на 1 тысячу дзяўчат прыходзіцца 3,3 абарты. Палова ўсіх абарту прыпадае на ўзрост 14–29 гадоў.

«Прапанова БХД супярэчыць правам жанчын на рэпрадуктыўныя правы. Сям'я, сама жанчына мусяць вырашаць, колькі мець дзяцей. Праваабарончыя, жаночыя арганізацыі будучь выступаць супраць падобных зменаў, — гаворыць старшыня грамадскага аб'яднання «Жаночы незалежны дэмакратычны рух», сябар нацыянальнай рады Людміла Пеціна. — Гэта не вырашэнне праблемы, бо ёсць пераканаўчы сусветны досвед: забароны правакуюць падпільныя абарты. Цяпер жа рынак такіх паслуг добра развіты ў суседніх краінах. І калі жанчыны не змогуць зрабіць аборт тут, то паедуць ва Украіну. І гэта будзе класіфікацыя вялікім цяжарам на жанчыну, сям'ю, бо будзе вымагаць іншых выдаткаў і выдаткаў. Перш, чым рабіць такія прапановы па зменах заканадаўства, трэба добра вывучыць праблему».

Напрыканцы хацелася б распавесці гісторыю адной дзяўчыны. Назавём яе Ганнай. Ганна сустракалася з хлопшам, зацяжарала. Але стасункі іх былі няпэўнымі, і дзяўчына зрабіла аборт (між іншым, са згоды і ўхвалення бацькоў патэнцыйнага бацькі). Прайшло некалькі гадоў. Ганна сустракаецца з тым жа хлопшам і цяпер шкадуе, што тады пайшла ў клініку пазбаўляцца ад дзіцяці. Калі б у яе была магчымасць пагаварыць з псіхолагам, магчымасць падумаць, усё ўзважыць, абпіраючыся не толькі на свае эмоцыі, але і на цвярозныя аргументы, калі б яна была ўпэўненая, што нават без мужа зможа выгадаваць гэтае дзіця, ці пайшла б Ганна рабіць аборт? Верагодна, не.

Спыталася ў спадарыні Вольгі Кавальковай, ці ладзіла БХД нейкія маштабныя акцыі, напрыклад, у галіне асветы. «Вы ўяўляеце, што такое незарэгістраваная палітычная партыя і як яна можа правесці агульнарэспубліканскую асветніцкую кампанію? Лістоўкі раскідаць — максімум!» — патлумачыла Вольга. Аргумент у беларускіх умовах зразумелы. Але ў такім выпадку, можа, усё ж варта пачынаць з малога, з таго, што будзе сапраўды запатрабаванае і неспі плён, а не высюваць радыкальныя і архаічныя для сучаснага грамадства ідэі забаронаў.

▼ КАЛОНКА КАНСТАНЦІНА СКУРАТОВІЧА

АДКУЛЬ БЯРУЦА ГРОШЫ?

Гэта пытанне аднойчы ўзнікае ў галаве дзіцяці і потым не пакідае чалавека да сканчэння зямнога веку. Мусяць, на тым свеце грошай няма, але шмат хто з тутэйшых, падводзячы рысу, імкнецца назбіраць грошай на ўласнае пахаванне.

Не ведаю, як з гэтым спраўляюцца ў цывілізаваным свеце ды сярод дзікуноў, а ў нас грашовое пытанне належыць да экзістэнцыяльна-метафізічных. Нават тыя, хто вывучаў эканоміку, часам не могуць на яго адказаць. А тыя, хто мае свой бізнэс, на чым не спяць у роздуме, дзе ўзяць грошы, каб разлічыцца па крэдытах ці падняць заробкі супрацоўнікамі.

Дарэчы, гэта пытанне мае аднолькавую вастрыву і для буйных фірмаў, і для рознай драбязы, якая нават статыстыкай не ўлічваецца. Так пра яе і пішуць у справаздачах Белстата — «сярэдні заробак за паўгода ў арганізацыях, за выключэннем дробных прадпрыемстваў прыватнага сектара». Драбнаце, якая нават працуе часам без належнага юрыдычнага афармлення, плаціць, колькі выпадае. І могуць зусім не плаціць, калі не выпадае. На афіцыйных паказчыках гэта ніяк не адраецца.

Не верыцца, калі чуеш, што дзесьці людзі атрымліваюць і меней беларускага мільёна ў адны рукі за месяц. Але такое здараецца. А меней двух мільёнаў «бруднымі» за месяц нават сярод тых, каго ўлічвае афіцыйная статыстыка, атрымлівае кожны дзевятны работнік. Калі адкінуць падаткі ды розныя абавязковыя плаціжы, атрымліваецца каля 200 долараў, на якія зусім не разгубляешся.

І што зробіш? Ведае працадавец, дзе браць грошы, або не, павінен быць гатовым да таго, каб да канца года падняць сярэдні заробак на сваёй фірме да 500 долараў. Цяжка? Зразумела. Магчыма? Новая старшыня Нацбанка Надзея Ермакова адказвае — так. Цытуем: «Увогуле, заработная плата можа дарацца да 500 долараў, але толькі ў тым выпадку, калі яна будзе зароблена, і выручка паступіць на разліковы рахунок. Усе ўмовы для таго, каб яна дарадла да такога ўзроўню, ёсць. Для гэтага трэба працаваць...»

Вось якая разумніца, не тое, што былі да яе: сядзелі на злітках з золата і срэбра і не ведалі, якой рады даць растучаму, быццам пустазелле, золатавалютнаму рэзерву краіны. Аказваецца, яго трэба было раздаваць тым, каму для падвышэння заробкаў лепей працаваць не абавязкова. Таму, каму трэба было забараніць лепей працаваць пад пагрозай звальнення. Прыкладам, ёсць бюджэтныя арганізацыі, фонд аплаты працы якіх цалкам залежыць ад штатнай колькасці супрацоўнікаў. Чым іх болей, тым лепей, бо з'яўляецца магчымасць для «эканоміі». Той захварэў — жыве за кошт сацыяльнага страхавання, тая пайшла ў дэкрэт, той выконвае ваенныя абавязкі. На ўсім зарплата эканоміцца, а потым дзеліцца. Не фігуральна, а на самай справе.

Усе бюджэтныя ўстановы, асабліва чыноўніцкія, дзеляцца па доступу да бюджэтных рэсурсаў не толькі па функцыях, але і ў залежнасці ад штатнага раскладу. Чым супрацоўнікаў болей, тым вышэйшыя аклады ў начальства. У першую чаргу.

Лепей — значыць больш эфектыўна. Гэта значыць, меншай колькасцю. Трэба рабіць скарачэнні. Яны і робяцца, колькі я памятаю, пастаянна, але колькасць бюджэтнікаў рознага кшталту толькі расце. Яна расла пры сацыялізме, пры развітым сацыялізме, пры рынкавым сацыялізме, яна і зараз расце, хоць павінна была скараціцца, паколькі нейкая частка эканомікі перайшла да прыватніка.

Чаму? Метафізічны адказ на пытанне не складаны. Вось як на яго адказала Надзея Ермакова: «... Для тых, хто атрымоўвае заробак з бюджэту, ён прапісаны ў выдатковай частцы бюджэту. Усе астатняе насельніцтва, якое атрымлівае заробак на прадпрыемствах, павінна яго зарабіць. Гэта значыць, вырабіць прадукцыю, прадаць, атрымаць выручку».

Але яна забылася дадаць, што выручка павінна быць такой вялікай, каб у прадпрыемстваў пасля пагашэння ўсіх абавязкаў заставаўся прыбытак. Каб было чым плаціць заробкі. Бо адказ, дзе браць грошы, для розных людзей розны. Для бюджэтнікаў — перш-наперш трэба «выбіць фінансаванне». Чым больш атрымаюць бюджэтнікі, тым больш грошай з'явіцца на рынку, тым лепей для камерцыйных прадпрыемстваў, бо на рынку з'явіцца плацежасольны попыт. Магчыма, і на прадукцыю іх прадпрыемства.

Вось і атрымоўваецца, чым больш бюджэтнікаў, тым лепей. А іх болей тады, калі яны дрэнна працуюць або не працуюць увогуле.

Пры гэтым Надзея Ермакова лічыць, што эмсіійныя грошы на вылату заробкаў у выглядзе крэдытавання не пойдучь. Але, як сведчыць статыстыка Нацыянальнага банка, аб'ём шырокай грашовай масы ў чэрвені павялічыўся на 5,5% пасля падвышэння на 4,4% у маі, на 3% у красавіку і на 2,8% у сакавіку. На думку незалежных экспертаў, гэта з'ява ў вялікай ступені абумоўлена захадамі ўладаў па адміністрацыйнаму падвышэнню заробкаў.

Дзе браць грошы, яны ведаюць...

АСОБА

▶ ТРЭЦІ СЕКТАР

ЗІНАІДА ЦІМОШАК

Аляксандр ТАМКОВІЧ

У беларускім дэмакратычным асяродку, асабліва ў рэгіёнах, існуе дастаткова папулярнае меркаванне, што ў беларускай апазіцыі многа «генералаў» і мала «шарагоўцаў». Герайна гэтага нарыса — менавіта «шараговая» ў тым сэнсе, што не піярыцца ў СМІ, а сціпла робіць штодзённую канкрэтную працу, патрэбную для людзей, на якую, аднак, мясцовыя ўлады рэагуюць рэпрэсіямі.

Вясковасць дзяцінства

Нарадзілася Зінаіда Цімошак 27 чэрвеня 1955 года ў вёсцы Аксаміты Капыльскага раёна Мінскай вобласці. Апрача яе ў сям'і было яшчэ чацвёра дзяцей. Амаль усе сталі настаўнікамі, што цалкам зразумела, бо і бацькі і большасць іх сваякоў выкладалі ў школе.

Маці, Марыя Васільеўна, мела нямецкія карані. Яе продкі сталярнічалі ў Радзівілаў. Яна выклала геаграфію ў вясковай школе. Хадзіла на працу за пяць кіламетраў ад вёскі, дзе жыла.

Бацька, Вячаслаў Іванавіч, выкладаў беларускую мову і літаратуру. Падчас вайны ён быў партызанам. Захварэў і стаў інвалідам. У юнацтве сябраваў з пісьменнікам Янкам Скрыганам, любіў слухаць Радзю «Свабода» і «Голас Амерыкі».

Шмат гадоў таму Зінаіда Цімошак расказвала мне, як сялянскія дзяўчынкі тых гадоў выбралі для сябе лялькі — пачатак кукурузы заварочвалі ў анучкі. І любілі іх не менш, чым сучасныя дзяўчынкі любяць Барбі.

Інтэрэсы ў дзяцінстве мела рознабаковыя. Запоём чытала кніжкі, прычым любіла гэта рабіць, залезшы на верхавіны дрэў, што выклікала жах у дзяўчынак аднагодак. Была сваёй у кампаніі хлапчукоў, якія ахвотна прымалі яе ў каманду падчас гульні ў футбол і хакей.

Сямейны выбар

Спачатку Зінаіда паступала ў прэстыжны інстытут (зараз — універсітэт) замежных моваў, але не прайшла па конкурсу. Не хапіла паловы бала. Каля года працавала на Мінскім шарыкападшыпнікавым заводзе, дзе ёй прапаноўвалі паступаць у РТІ, але настаўніцкія гены падказалі іншы шлях — педінстытут. Абрала «гісторыю і замежную мову». У будучым яе неаднаразова будуць выкарыстоўваць у якасці перакладчыка, а часам і экскурсавода.

Размеркаванне атрымала ў вёску Салігорскага раёна. Праз два гады выйшла замуж за бухгалтара мясцовага калгаса, які даволі часта мяняў месцы жыхарства і працы. Так апынулася ў пасёлку Вежы Слуцкага раёна Мінскай вобласці, дзе пражыла 19 гадоў.

Пасёлак быў пабудаваны для чарнобыльскіх перасяленцаў. З

абароны іх правоў у другой палове 1990-х і пачалася грамадска-палітычная дзейнасць Зінаіды Цімошак.

Вясковасць іншадумства

Справа ў тым, што прыватызаваць новыя кватэры перасяленцам забаранялася. Разам з ім яна прайшла амаль усе ўладныя структуры, у тым ліку і Адміністрацыю прэзідэнта. Па сутнасці, гэта і стала штуршком да адкрытага змагання з мясцовай бюракратыяй, у працэсе якой Зінаіда далучылася і да палітычнай дзейнасці.

А да таго яна жыла сваім прыватным жыццём. Пасля разводу з мужам выходзіла дачку, працавала ў школе. Мела шмат сялянскіх клопатаў, вырошчвала садовыя суніцы на продаж.

На прэзідэнцкіх выбарах прагаласавала за Зянона Пазыняка. Вабіла яго праграма Адраджэння Беларусі. У другім туры, выбіраючы паміж Кебічам і Лукашэнкам, свой голас аддала на карысць цяперашняга кіраўніка краіны. Хацелася перамен. Але ўжо падчас першага з'яўлення яго на экране тэлебачання спужалася за будучыню Беларусі.

Падчас восеньскага рэферэндуму 1996 года ўласнаручна прымавала на дзвярах школы, дзе павінна было праходзіць галасаванне, артыкул Паўла Шарамета «В Беларусі грядет «новый порядок». Удастся ли перед ним захлопнуть дверь?».

Калі пачаўся збор подпісаў за стварэнне «Харты-97», Зінаіда Цімошак не толькі паставіла свой аўтограф, але загітвала яшчэ больш за 60 землякоў. У дапаўненне да звароту «Харты-97» вясцоўцы дапісалі яшчэ адзін пункт — «Супраць паліцэйскай дзяржавы».

Можна толькі ўявіць, колькі негатыўных эмоцый гэта выклікала ў мясцовага начальства. Колькасць прававерак настаўніцкай дзейнасці Зінаіды Цімошак значна ўзрасла. Але ўлады не ўлічылі два моманты.

Па-першае, характар Зінаіды Цімошак. Яна нідзе і ніколі не падлашчвалася да розных прывяраючых і ніколі моўчкі не праглынула абразы. Па-другое, была не тым чалавекам, які трымаецца «да пасінення» за сваё працоўнае месца. Нягледзячы на прэсінг, працягвала на ўроках гісторыі і курса «Чалавек. Дзяржава. Грамадства» тлумачыць накірункі развіцця нашай дзяржавы.

Пасля ўвядзення кантрактнай сістэмы адбілася ад спробы звальнення «по истечению срока контракта». Дамаглася, што замест звальнення з ёй быў падпісаны кантракт на большую колькасць гадоў, чым з іншымі настаўнікамі. Ці не ёсць гэта доказам, што гонар і годнасць, актыўная пазіцыя, а не ціхае прыстасаванства — найлепшы спосаб застацца самім сабой, захаваць павагу вучняў.

Чапляцца за школу Зінаіда не стала — адбіліся нервовыя перарузі, і праз год пасля падпісання новага кантракту пайшла на пенсію па выслуге гадоў.

Маральна-палітычны выбар

Пасля падпісання «Харты-97» Зінаідзе Цімошак было не проста цяжка, а вельмі цяжка працаваць. Асабліва, калі ўзгадаць, што менавіта вёска была традыцыйным апірышчам дзейнага прэзідэнта. А тут такое выключэнне...

Больш за тое, пасля падпісання аднаго з самых вядомых апазіцыйных дакументаў яна атрымала па пошце ліст, у якім невядомыя аўтары даводзілі, што ёй «вынесены прысуд». У адказ яна ўступіла ў Аб'яднаную грамадзянскую партыю, у шэрагах якой знаходзілася да 2001 года. Для ўлады гэта была аплявуха, якую не даруюць і не забываюць. На мой погляд, менавіта тады мясцовыя чыноўнікі добра запомнілі прозвішча Цімошак.

У спіс падобных «аплявух» можна дадаць і кіраўніцтва ініцыятыўнай групай жонкі апальнага палітыка Міхаіла Чыгіра — Юліі Чыгір на парламенцкіх выбарах у 2000 годзе. І каардынацыю кампаніі адзінага кандыдата ад апазіцыі на прэзідэнцкіх выбарах 2001 года. Увогуле, яна прымала (у розных якасцях) удзел ва ўсіх выбарчых кампаніях. А гэта больш як дзесяць гадоў.

ЧП мясцовага маштабу

Адбылося яно летам 2009 года. На той час Зінаіда Цімошак цалкам пераклучылася на грамадскую дзейнасць. Дакладней, на тую яе частку, якая скіравана непасрэдна на вырашэнне штодзённых людскіх праблем. Маём на ўвазе ямы на дарогах, лямпачкі ў пад'ездах, рамонт дамоў, судовыя працэсы і г.д. і да т.п.

Чыноўнікі розных узроўняў не на жарт нерваліся, калі на канвертах бачылі яе не па-на-

стаўніцку дробны почырк. І як жа радаваліся, калі бяда здарылася менавіта ў яе.

У падвале дома прарвала трубу, і чорная вада з мазутам затапіла двухпакаёвую кватэру Цімошак на першым паверсе. Высветлілася, што ў нас, як заўсёды, няма «крайнік». З падвала шматпакутнага дома нечакана ўсплыла вялікая палітыка.

Аказваецца, у апошнія гады прыгожы «чарнобыльскі» пасёлак стаў паказушным аграгарадком. То бок з балансу мясцовага калгасу яго знялі, а афіцыйнага новага гаспадара не прызначылі. І ніхто да здарэння з прарывам трубы пра гэта не памятаў. Альбо не хацеў...

Пераказаць далейшыя падзеі няма сэнсу па той прычыне, што друкаваныя словы пра выратавальнае «адно акно» і «сацыяльную справядлівасць» у нас можна ўбачыць ТОЛЬКІ ў дзяржаўных газетах і пачуць ТОЛЬКІ па дзяржаўным тэлебачанні...

Зінаіда Цімошак здолела сябе абараніць праз суд і атрымаць кампенсацыю матэрыяльных і маральных страт.

Церні забытых могілак

Напрыканцы 2009 года Зінаіда Цімошак была вымушана перапрацаваць у Слуцк, і з гэтага моманту пачалося яе гарадское жыццё. Хаця (як і раней) у вёсках яна бывае даволі часта. Людзям трэба дапамагаць. І не толькі жывым.

Адзін пералік апошніх яе спраў (у большасці праваабарончага кіталту) зойме даволі шмат плошчы, таму я спынюся толькі на тым, што стала прычынай непрыемнасцей апошняга часу. Гаворка пра могілкі. Дакладней, пра тое, у якім стане тыя знаходзяцца.

Зінаіда Цімошак лічыць, што адносіны да продкаў — гэта адзін з паказальнікаў культурнага стану грамадства. Дзякуючы кампаніі «Кветкі замест асоту» пад патрабаваннем аб прывядзенні беларускіх вясковых могілак у парадак у Слуцку былі сабраны больш за 3000 подпісаў, а ў краіне — больш за 5000. У выніку аблвыканкамы атрымалі даручэнне ад Міністэрства ЖКХ навесці парадак на месцах пахаванняў і па магчымасці пачаць выконваць Закон аб пахаваннях: стварыць спецыялізаваныя брыгады або перадаць вясковыя могілкі на баланс ЖКХ.

У Слуцку па-ранейшаму ўлады не выконваюць Закон аб пахаваннях. Зачыненыя старажытныя могілкі, якія знаходзяцца амаль што ў цэнтры горада, улетку выглядаюць жудасна.

Магілы, што зараслі хмызняком і бур'янам (у тым ліку і паэта-дэмакрата Альгерда Абуховіча) шакавалі многіх, але толькі Зінаіда Цімошак вырашыла зняць з павесткі дня гэту праблему канчаткова.

Усе спробы навесці там парадак з 2008 года з дапамогай уладаў былі безвыніковымі. Мала вынікаў даў і суд па гэтай праблеме. Таму, калі ў раённым Савеце дэпутатаў прапанавалі Зінаідзе Цімошак правесці суботнік, яна ўбачыла ў гэтым рэальнае святло ў канцы тунелю.

Не раз даводзілася быць сведкам яхідна-іранічных адносін чыноўнікаў да сваіх апанентаў з апазіцыі. Маўляў, «болтаты — не мешкі с песком таскаць». Канешне, бачыць падобнае непрыемна, але (дзеля праўды) трэба прызнаць, што пэўныя падставы для гэтага ёсць...

Напэўна, нехта разлічваў, што так будзе і ў нашым выпадку, але ён памыліўся. Зінаіда не толькі не адступілася ад сваёй ідэі, але і вырашыла засяродзіць на яе як мага больш увагі. Паколькі менавіта раённы Савет дэпутатаў мог дапамагчы фінансаванню ўпарадкавання могілак, яна запрасіла на мерапрыемства 25 дэпутатаў раённага Савета, напісала ліст з просьбай аб арганізацыі суботніка старшыні Савета, размясціла адпаведную аб'яву ў інтэрнэце.

1 кастрычніка 2011 года на слухках могілак адбыўся незапланаваны (экстраардынарны рэч) уладамі суботнік. Апошнія (як амаль заўсёды) яго дэманстратыўна праігнаравалі, а вось грамадскія актывісты адной з вядомых структур так званых «трэцяга сектара» прынялі актыўны ўдзел. Што і скончыўся судовымі «разборкамі».

Для кожнага з дэпутатаў (случкае ЖКГ заявіла пра адсутнасць рыдлёвак) актывісты грамадзянскай кампаніі «Наш дом» з іншых гарадоў прывезлі па рыдлёўцы, прымацаваўшы на іх таблічкі з прозвішчамі. Пазней у аб'явах чачаняў на адрас актывістаў гэтыя рыдлёўкі былі чамусьці былі ахарактарызаваны як рэчы «падобныя да крыжоў».

Даводзілася чуць, што ў многіх прадстаўнікоў беларускай апазіцыі гэта падзея выклікала адмоўную рэакцыю, але мне не хацелася б быць тут суддзёй. Як кажуць, што зроблена, то зроблена. Тым больш, што далей у гэтай гучнай гісторыі з'явіцца і сапраўдныя судзі.

Дэпутаты на суботнік не прыйшлі, а пасля напісалі адпаведныя заявы ў мясцовы РАУС. 25 лістапада 2011 года адбыўся адміністрацыйны суд, які пакараў Зінаіду Цімошак штрафам у памеры 700 000 беларускіх рублёў.

Некаму гэтага падалося замала, і чацвёра «народных абраннікаў» вясной 2012 года зноў звярнуліся ў суд. Трое прасілі кампенсацыю іх «маральных пакут» ў памеры 5 мільёнаў рублёў, адзін — аж 7 мільёнаў. У судзе гэтыя вялікія сумы ператварыліся зноў у 700 000.

І нікога не засмуціў той факт, што засудзілі «без віны вінаватую», нават міліцыянты, што прысутнічалі на могілках падчас суботніка, не склалі ніводнага пратакола аб адміністрацыйных парушэннях.

Аднак зараз я хачу сказаць не пра гэта, бо і так добра вядома, якую нішу ў нашым грамадстве сёння займаюць суды.

Уразіла, што тыя, хто па сутнасці «падставіў» Зінаіду Цімошак, не сталі дзейнічаць па агіднаму прыняццю «я — не я, і кабыла не мая». Больш за тое, у судзе засведчылі сваю прыналежнасць да ініцыятары. У дадзеным момант ідуць розныя казачкі, таму я не буду пакуль называць прозвішчы. Але з задавальненнем гэта зраблю, калі будзе пастаўлена канчатковая кропка.

Калі нехта думаў, што судовы пераслед спыніць бытую сельскую настаўніцку, ён зноў памыліўся. Як вядома, бітвы выйграюць не генералы, а шараговыя салдаты.

23 ЛІПЕНЯ, ПАНАДЗЕЛАК

06.00, 07.10, 07.35, 08.15, 08.35 Добрай раніцы, Беларусь!

07.05, 08.05 Зона Х. 07.30, 08.30 Дзелавое жыццё.

09.10 У цэнтры ўвагі. 10.05 Час Саюза. 11.00 Дак. цыкл «Зорнае жыццё».

12.10 Серыял «Маргоша» (Расія). 14.05 Мультфільмы «Ну, пачакай!».

16.10 Навіны спорту. 16.15 «Кітайскі сервіз».

18.15 Навіны спорту. 18.20 «Зваротны адлік».

20.00 Час. 21.00 Навіны спорту. 21.05 «Дом узорнага ўтрымання».

22.15 «Зачыненая школа». Шматсерыйны фільм. 23.20 «Русалім. У гасці да Бога».

00.20 Андрэй Малахаў у праграме «Дэ-тэктар хлусні».

01.10 Начныя навіны. 06.00, 07.30, 10.30, 13.30, 16.30, 19.30, 22.30 «24 гадзіны».

06.10 «Міншчына». 06.20 «Раніца. Студыя добрага настрою».

07.40 «СТБ-спорт». 08.30 «Тыздзень». 09.35 «Вялікі сняданак».

10.10 «Зялёны агурок. Карысная перадача». 10.40 «Сямейныя драмы».

11.40 «Прошаная вячэра». 12.35 «Агонь кахання». Серыял.

13.50 «Цэнтральны рэгіён». 14.20 «Зорны рынг». Лепшае.

15.15 Канцэрт Міхаіла Задорнава. 16.50 «Рэпарцёрскія гісторыі».

17.10 «Наша справа». 17.20 «Міншчына».

17.30 «Прошаная вячэра». 18.30 «Агонь кахання». Серыял.

20.00 «Сталічныя падрабязнасці». 20.10 «СТБ-спорт».

20.15 «Добры вечар, маляня». 20.30 «На масце». Украіна, 2007 г.

22.55 «СТБ-спорт». 23.00 «Таямніцы свету з Ганнай Чапман».

23.50 «Пякельная кухня». 07.00 Раніца.

09.00 Тэлебарометр. 09.05 Навіны надвор'я.

09.35 Драматычны серыял «Вар'яты-4». 10.40 Экстрасэнсы вядуць расследаванне.

11.55 «Да мяне, Мухтар!» (СССР). 13.35 Бухта капітанаў.

14.15 Мультсерыял «Сямейка піратаў». 15.00 Пад грыфам «Вядомыя».

15.35 Камедыйна меладрама «Мужчына ў мне» (Расія).

16.45 Іранічны дэтэктыў «Цень самурая» («Беларусьфільм»). 1-я серыя.

17.50 Рэгіянальная праграма. 18.55 Спартыўная камедыя «Касталом ці «Злосная машына» (Вялікабрытанія-ЗША).

21.20 Тэлебарометр. 21.25 КЕНО. 21.30 Іранічны дэтэктыў «Цень самурая» («Беларусьфільм»). 1-я серыя.

22.35 Камедыйна меладрама «Мужчына ў мне» (Расія).

23.35 Экстрасэнсы вядуць расследаванне. 07.00 «Раніца Расіі».

10.00 «Пончык Люся». 10.55 Надвор'е на тыдзень.

11.00, 14.00, 17.00, 20.00 Весці. 11.30 «Ранішняя@пошта».

12.00 «Прамы эфір». 12.50 «Інстытут высакародных дзяўчын».

Тэлесерыял. 13.50 Навіны - Беларусь.

14.30 «З новым домам» Ток-шоў. 15.10 «Пра самае галоўнае».

Ток-шоў. 16.20 «ХА». Маленькія камедыі.

16.50 Навіны - Беларусь. 17.30 Мясцовы час. Весці - Масква.

17.45 Весці. Дзяжурная частка. 17.55 «Кахаю, не магу!».

18.55 «Ефрасіння. Працяг». Тэлесерыял. 19.50 Навіны - Беларусь.

20.30 Тэлесерыял «Веру». 21.25 «Таямніцы следства».

23.05 Навіны - Беларусь. 23.15 «Геніяльны пустэльнік. Вечная музыка Шварца».

00.05 Алена Якаўлева ў тэлесерыяле «Каменская».

06.05 Інфармацыйны канал «НТБ раніцай». 08.05 «Рускія сенсацыі».

10.00, 13.00, 16.00, 19.00 Сёння. 10.20 «Чыстасардэчнае прызнанне».

11.05 «Да суда». 12.00 Суд прысяжных.

13.20 «Судовы дэтэктыў». 14.20 Серыял «Опергруппа-2».

15.10 «Справа густу». 15.35 Агляд. Надзвычайнае здарэнне.

16.25 «Пракурорская праверка». 17.25 «Кажам і паказваем». Ток-шоў.

18.10 Галоўная дарога. 18.40 Агляд. Надзвычайнае здарэнне.

19.35 Серыял «Масква. Тры вакзала». 21.20 Серыял «Наркатрафік».

23.10 Сёння. Вынікі. 23.35 Дэтэктыўны серыял «Глушэц. Працяг».

00.00 Тэніс. Турнір WTA. Карлсбад. Фінал. 01.45, 11.45, 19.45 Веласпорт.

Нацыянальны тур. Тур дэ Франс. 20-ы Этап. 02.15, 09.30 Аўта і Мотаспорт.

Мотаспартывы часопіс. 09.45 Супербайк. Чэмпіянат Свету.

Чэхія. 1-2 спробы. 10.45 Чэмпіянат Свету ў класе Турынг.

Бразілія. 13.00, 15.00, 17.45, 21.30 Усе віды спорту.

13.15 Скачкі ў ваду. Чэмпіянат Еўропы. 14.15 Лёгкая атлетыка.

14.30 Алімпійскія гульні. 15.15 Веласпорт. Чэмпіянат Свету па велогонках на трэку.

Мельбурн. 16.45 Цяжкая атлетыка. Чэмпіянат Еўропы.

Турцыя - Жанчыны. +75 кг. 18.00 Цяжкая атлетыка.

Чэмпіянат Еўропы. Турцыя - Мужчыны. +105 кг.

19.00, 21.45, 23.30 Усе віды спорту. Вось дык так!!!

19.30 Алімпійскія гульні. 22.00, 22.30 Пра рэстлінг.

07.00 Тыдзень у «Аб'ектыве». 07.40 Англійская для дзяцей.

07.45 Казкі для дзетак. 08.00 «Піні Доўгая панчоха».

Серыял. 08.55 Басанож па свеце. 09.20 Дакументальная гадзіна.

«Палітычныя забойствы, дак. фільм, 2000 г., Францыя: 4 серыя.

«Смерць у каланіяльным стылі. Забойства Патрысы Лумумбы».

10.15 Еўромах. 10.40 «Каралева Бона».

Тэлесерыял: 7 серыя. 11.40 «CIA: таемныя войны».

рэж. Вільям Карэль, 2008 г., Францыя: фільм 3, «Вайна спараджае вайну (1990-2001)».

12.35 МакраФон: «Салідарныя з Беларусію-2012», канцэрт.

13.30 Размовы эксперта. 13.55 Лета з дэтэктывам: «Арол: крмінальная сага».

серыял: 14 серыя. 14.55 Фільматэка майстроў: «Грамадзянін Гавэл».

24 ЛІПЕНЯ, АЎТОРАК

06.00, 07.10, 07.35, 08.15, 08.35 Добрай раніцы, Беларусь!

07.00, 08.00, 09.00, 12.00, 15.00, 19.00, 00.00 Навіны. 07.05, 08.05 Зона Х.

07.30, 08.30 Дзелавое жыццё. 09.10 Серыял «За усё табе дзякую-2».

10.10 Арэна. 10.40 Мультфільм «Ну, пачакай!».

10.50 Камедыяны серыял «Сваты-5». 12.10 Серыял «Маргоша» (Расія).

14.05 Драматычны серыял «Доктар Хаўс-6». 15.15, 19.20 Навіны рэгіёна.

15.25 «Здароўе». Ток-шоў. 16.15 Меладраматычны серыял «Шырокая рака» (Расія-Украіна).

Заклучная серыя. 17.20 Серыял «Маруся. Вяртанне».

18.15 Сфера інтарэсаў. 18.45, 23.50 Зона Х. Крымінальныя навіны.

19.40 Калыханка. 19.55 Камедыяны серыял «Сваты-5».

21.00 Панарама. 21.45 Актуальнае інтэрв'ю.

21.55 Серыял «За усё табе дзякую-2».

23.00 Драматычны серыял «Доктар Хаўс-6». 00.15 Дзень спорту.

00.30 Драма «Я ведаю, што ты ведаеш» (Вялікабрытанія). 09.05 Цела чалавека.

09.40 Драматычны серыял «Вар'яты-4». 10.45 Рэпарцёр «Беларускай часіны».

11.50 Школа рамонту. 12.55 Экстрасэнсы вядуць расследаванне.

14.05 Бухта капітанаў. 14.45 Мультсерыял «Сямейка піратаў».

15.35 Камедыйна меладрама «Мужчына ў мне» (Расія).

16.40 Іранічны дэтэктыў «Цень самурая» («Беларусьфільм»). 2-я серыя.

17.50 Рэгіянальная праграма. 18.55 Меладрама «У Амерыцы» (Ірландыя-Вялікабрытанія).

21.20 Тэлебарометр. 21.25 КЕНО. 21.30 Іранічны дэтэктыў «Цень самурая» («Беларусьфільм»). 2-я серыя.

22.40 Камедыйна меладрама «Мужчына ў мне» (Расія).

23.35 Экстрасэнсы вядуць расследаванне. 07.00 «Раніца Расіі».

10.05 «Пончык Люся». 11.00, 14.00, 17.00, 20.00 Весці.

11.30 Мясцовы час. Весці - Масква. 11.45 Весці. Дзяжурная частка.

12.00 «Прамы эфір». 12.50 «Інстытут высакародных дзяўчын».

Тэлесерыял. 13.50 Навіны - Беларусь. 14.30 «З новым домам» Ток-шоў.

15.10 «Пра самае галоўнае». Ток-шоў. 16.25 Навіны культуры.

16.50 Навіны - Беларусь. 17.30 Мясцовы час. Весці - Масква.

17.45 Весці. Дзяжурная частка. 17.55 «Кахаю, не магу!».

18.55 «Ефрасіння. Працяг». Тэлесерыял. 19.50 Навіны - Беларусь.

20.30 «Веру». 21.25 «Таямніцы следства».

23.05 Навіны - Беларусь. 23.15 «Смех скрозь слёзы. Леанід Енгібар».

24 ЛІПЕНЯ, АЎТОРАК

07.00 Раніца. 09.00 Тэлебарометр.

07.00 Раніца. 09.00 Тэлебарометр.

07.00 Раніца. 09.00 Тэлебарометр.

07.00 Раніца. 09.00 Тэлебарометр.

07.00 Раніца. 09.00 Тэлебарометр.

ТАЛЕТЫДЗЕНЬ

10

29 ЛІПЕНЯ, НАДЗЕЛЯ

- 06.55 Існасць.
07.20 Меладрама «Грошы для дачкі»
09.00, 12.00, 15.00 Навіны.
09.10 Арсенал.
09.40 Тэлефільм АТН «Астравок сакральна-насці»...

- 16.20 «Народная медыцына. Выпрабавана на сабе».
17.20 Усе хіты «Гумар FM».
19.00 Прэм'ера. «Біяполе. Нябачная сіла».
20.00 Контурсы.
21.05 «Вялікая розніца».

- 06.20 «Таямніцы свету з Ганнай Чапман».
07.10 «Далёкія сваякі».
07.25 «Салдаты-14».
09.00 «Аўтапанарама».
09.30 «100 адсоткаў».

- 07.25 Лондан-2012. Валейбол.
09.00 Лондан-2012. Баскетбол.
10.30, 19.10, 23.10 Лондан-2012. Дзённік Алімпіяды.

- 20.30 Лондан-2012. Фехтаванне. Шабля. Мужчыны.
21.15 Спортлато 5 з 36.
21.20 КЕНО.
21.25 Тэлебарометр.

- 07.00 «Уся Расія».
07.15 Мультифільмы.
07.40 «Кацярына Вароніна».
09.15 «Васількі для Васілісы» (2012 г.).
11.00, 14.00, 20.00 Вясці.

- 06.20 Дэтэктывы серыял «Мужы».
08.00, 10.00, 13.00, 19.00 Сёння.
08.20 «Жывуць жа людзі!».
08.50 Іх норавы.

- 19.25 Чыстасардэчнае прызнанне.
21.45 «Таёмны шоу-бізнэс».
22.50 Вострасюжэтны фільм «Шыбеніца для прыгажуні» з цыклу «Важняк».
00.25 «Увага: вышук!».

- 04.00 Цяжкая атлетыка. Летнія Алімпійскія Гульні. Лондан.
04.00 Плаванне. Летнія Алімпійскія Гульні. Лондан.
06.00 Спартыўная гімнастыка. Летнія Алімпійскія Гульні. Лондан.

- 07.00 Аб'ектыў.
07.15 Англійская для дзяцей.
07.20 Казкі для дзетак.
07.50 «Піпі Доўгаяпанчоха», серыял.

- 08.15 «Мой родны горад», серыял: 16 серыя.
08.40 «Апантанія», дак. цыкл.
08.50 Побач з намі.
09.05 «Дэфект», тэлесерыял: 8 серыя.

Шаноўныя чытачы!

На жаль, газеты «Новы час» немагчыма набыць у шапіках або крамах. Няма нас і ў дзяржаўнай сістэме распаўсюду Белпошты.

Падапісацца можна на любую колькасць месяцаў, аформішы банкаўскі ці паштовы перавод і накіраваўшы копію плацежнага дакументу на адрас рэдакцыі.

Акрамя таго падапісацца можна ў офісе і ў нашых рэгіянальных прадстаўнікоў:
Магілёў: (8 029) 604 34 57 Юрый;
Мінск: (8029) 178 31 68 Вольга;

Паважаныя чытачы!

Кошт аднаго нумара газеты да 1200 руб., аднаго месяца — 4800 руб. Дзякуй вам за разуменне і падтрымку!
Запрашаем да супрацоўніцтва распаўсюджвальнікаў газеты ва ўсіх рэгіёнах Беларусі.

Для тых, хто прымае рашэнні!

www.novychas.org

БЕЛПОЧТА

ф. ПС 112

ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД

ВЫРУЧКА [ ] НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ [ ] № (вход, по карте отправки)

Summa digits and summa words input fields

ПОЛУЧАТЕЛЬ Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белинвестбанк», код 153100739, УНН 190790926

КУДА 220004, г. Минск, ул. Коллекторная, 11 почтовый код, адрес получателя, телефон)

ОТПРАВИТЕЛЬ почтовый код, адрес отправителя, телефон)

АДРЕС

Delivery and notification options checkboxes

Отметки отделения почтовой связи места приема: (почтовый код, оттиск контрольно-переводной печати, кол. шт.)

КВИТАНЦИЯ

ЧИУП «Час навінаў»

(получатель платежа)

отд. №539 ОАО «Белинвестбанк»

(наименование банка)

Account numbers and codes input fields

(фамилия, имя, отчество, адрес)

Table with columns: Вид платежа, Дата, Сумма, Плательщик, Пеня, Всего

Кассир

МІЖНАРОДНЫЯ НАВІНЫ

ГРУЗИЯ. ТАЙНАЯ ЗБРОЯ СААКАШВІЛІ

Прадстаўнікі грузінскага апазіцыйнага руху «Грузінская мара» звярнуліся да сусветнай супольнасці з адмысловай заявай. З тэкстам звароту журналістаў азнаёміў Леван Кіпіані — сын легенды грузінскага футбола Давіда Кіпіані. Калі верыць заяве, у грузінскім спорце, як і ў грамадстве, назіраюцца аўтарытарныя працэсы. Быццам Саакашвілі патрабуе ад атлетаў палітычнай лаяльнасці ў знак падзякі за ўключэнне ў склад нацыянальнай алімпійскай зборнай. Па словах Кіпіані, фізічна развітых спартсменаў таксама выкарыстоўваюць для таго, каб запалохваць палітычных апанентаў. «Улада стварае карныя атрады з асабліва дужых і моцных спартоўцаў, якія з адмысловай жорсткасцю разбіраюцца з грамадзянамі, у тым ліку з такімі ж спартоўцамі і іх сем'ямі. Усё гэта можа стаць чыннікам грамадзянскага супрацьстаяння», — сцвярджаюць аўтары звароту. Напрыканцы Леван Кіпіані заклікаў міжнародную супольнасць і спартыўныя арганізацыі да тэрміновай рэакцыі. Па яго словах, зварот ужо падпісалі каля 130 грузінскіх спартоўцаў, сярод якіх чэмпіёны свету, Еўропы і Алімпійскіх гульняў.

Паводле грузінскай прэсы

ФАЛЬКЛЕНДЫ. САПРАЎДНЫ ТУРЫСТЫЧНЫ БУМ

На Фальклэндскіх (Мальвінскіх) астравах назіраецца нашэсце турыстаў. Толькі за паўгода колькасць жадаючых наведаць архіпелаг, з-за якога ўжо амаль два стагоддзя сварачца Аргенціна і Вялікабрытанія, вырасла на 9 працэнтаў. Пра гэта паведамляе турыстычны дэпартамент адміністрацыі астравоў. Відавочна, што галоўны чыннік інтарэсу да Фальклэндаў — 30-гадовы юбілей канфлікту Англіі і Аргенціны, які гучна адзначаецца ў абедзвюх краінах. Праўда, галоўным чынам турысты едуць сюды з Вялікабрытаніі. Паводле разлікаў турарганізатараў, дзякуючы наплыву турыстаў казна астравоў папоўніцца ў гэтым годзе амаль на 7 мільёнаў фунтаў.

Паводле брытанскай прэсы

ЕГІПЕТ. ФУНДАМЕНТАЛІСТЫ РЫХТУЮЦЬ ЗНОС ПІРАМІД

Па егіпецкай блогасферы гуляе чутка пра тое, што ісламскія клерыкалы з партыі «Браты-мультмане», чый кандыдат Махамед Морсі стаў прэзідэнтам краіны, пачалі дэбаты наконт магчымай дэканструкцыі славутых егіпецкіх пірамід. Яшчэ раней шмат хто з царкоўнікаў казаў пра тое, што гэтыя аб'екты — «сімвалы паганства».

Падчас выбараў яны патрабавалі ад Морсі папоўніць яго выбарчую праграму пунктам, у якім ён бярэ на сябе абавязак знішчыць помнікі саоў фараонаў. Пры гэтым фундаменталісты спасылаюцца на ўчынкi папярэднікаў. Напрыклад, арабы, якія ў VII стагоддзі захапілі Егіпет, знішчылі Александрыйскую бібліятэку — цэнтр элінскай паганскай рэлігіі. На той час, аднак, у іх не было тэхнічных сродкаў знішчыць піраміды. Гэтым спрабавалі заняцца мамелюкі, якія ў XVIII стагоддзі дасталі граматы. Аднак усё абмежавалася стрэльбай па фігуры Сфинкса. Пакуль цяжка сказаць, ці ўключыць новы егіпецкі прэзідэнт у праграму ісламізацыі Егіпта разбурэнне аб'ектаў, якія з'яўляюцца асновай турыстычнай інфраструктуры. Тым больш, што акцыі разбурэння гістарычных помнікаў ісламістамі ў іншых краінах Міжнародны крымінальны суд разглядае як вайсковое злачынства.

Паводле егіпецкай прэсы

УКРАЇНА. СТВОРЕНА ПАРТЫЯ ФАНАТАЎ КРАЇНЫ

Фоззі

Па ініцыятыве славаутага спартсмена Сяргея Бубкі і вядомага ўкраінскага музыкі Фоззі ва Украіне створаная партыя фанатаў. Яе мэта — падтрымка ўкраінскіх спартсменаў на лонданскай Алімпіядзе. Як лічыць партыйныя ідэолагі, без падтрымкі бальшычаў украінскія спартсмены абавязкова правалюцца гульні ў Лондане.

На першы погляд, партыя выглядае як нешта сярэдняе паміж прыколам і рэкламай. Так, у партыі паралельна моладзевай секцыі дзейнічае секцыя бландзінак, а спансэе фанатаў мабільная кампанія МТС. З іншага боку, нельга забываць, што Украіна знаходзіцца напярэдадні парламенцкіх выбараў, а электарат, у тым ліку малады, даўно страціў давер да палітыкаў. У гэтым плане не выключана, што партыя фанатаў можа працягнуць сваё існаванне і пасля Алімпіяды. Тым больш, што згаданы Фоззі стабільна ўдзельнічае ва ўсіх культурных акцыях нацыяналістаў.

Паводле ўкраінскай прэсы

ПАДРАБЯЗНАСЦІ

НЕПАТРЭБНЫЯ ЗЕМЛЯКІ

Алег НОВІКАЎ

З-за падзей у Жанаазене Казахстан прыпыняе праграму па перасяленню аралманаў — этнічных казахаў замежжа — на гістарычную радзіму.

Вяртанне казахаў на радзіму пачалося ў 1991 годзе. Асноўная маса казахаў прыбывала з Манголіі, Ірана, Узбекістана і Кітая. Увогуле, па падліках гісторыкаў, у розныя часы туды перасялілася некалькі мільёнаў казахаў. Спачатку працэс ішоў стэхійна, але вельмі хутка ўрад узяў перасяленне на кантроль. Аралманы сталі разглядацца як важная частка дэмаграфічнай і эканамічнай палітыкі незалежнага Казахстана.

Планавалася, што за кошт аралманаў можна будзе ліквідаваць нацыянальны дысбаланс у паўночных рэгіёнах краіны, дзе ў гарадах жывуць пераважна рускамоўныя, сярод якіх на пачатку 1990-х гадоў хапала сепаратыстаў. Па-другое, ва ўрадзе спадзяваліся, што фактар аралманаў пазітыўна адаб'ецца на развіцці сельскай гаспадаркі краіны.

Пазней была прынята праграма на 2009–2011 гады «Нурлы кош» («Светлая вандроўка»), якая ставіла сваёй задачай рацыянальнае рассяленне этнічных імігрантаў і спрыянне ўлады ў іх уладкаванні. На 2011–2014 гады была ўсталявана штогадовая квота на прыезд дзесяці тысяч сем'яў. Па адмысловым распараджэнні прэзідэнта Назарбаева, у 2011 годзе квота была павялічана ўдвая. Таксама на будаўніцтва спецыяльных пасёлкаў для перасяленцаў былі выдзелены грошы, якія папросту аселі ў кішэнях чыноўнікаў. Па афіцыйных дадзеных, праграма «Нурлы кош» выканана толькі на 30 працэнтаў.

Выявіліся і іншыя праблемы. У аснове сваёй аралманы — гэта нізкакваліфікаваныя працаўнікі, якія могуць займацца хіба што цяжкай фізічнай працай. Адпаведна, у індустрыяльных паўночных цэнтрах месца ім не знайшлося, не кажучы пра тое, што тубыльцы сустрэлі гасцей па прынішчы «панаехалі тут».

Нягледзячы на ўсе бонусы ўлады, аралманы аддаюць перавагу таму, каб сяліцца на поўдні краіны. Працэс гэты, па прызнанні міграцыйных улад, стаў некіраваны. Міграцыя аралманаў прывяла да актуалізацыі зямельнага пытання. Рэпатрыянтам патрэбна зямля пад хаты, а мясцовая адміністрацыя неахвотна ідзе на тое, каб даваць участкі. Наступствам гэтага сталі самавольныя захопы і праблемы з паліцыяй.

Акрамя таго, у сельскай мясцовасці беспрацоўе папросту зашкальвае. Так што навічкам заставалася разлічваць толькі на ролу парабкаў. Таму яны пачалі фармаваць працоўныя брыгады, які вахтавым метадам працуюць на здабычы карысных выкапняў.

Такія брыгады аказваюцца фундаментам для стварэння незалежных прафсаюзаў.

Прыкладна пару гадоў таму ўлады зразумелі памылковасць такой палітыкі. Першым «адзначыўся» кіраўнік дзяржавы. Улетку 2010 года падчас паездкі ў мястэчка Кызылагаш, дзе пражывае шмат рэпатрыянтаў, Назарбаев заявіў, што «аралманы яшчэ недастаткова папрацавалі для краіны» і «няма іх ніякай заслугі ў развіцці эканомікі краіны».

Аднак галоўную пагрозу, якую нясуць аралманы, улады зразумелі пазней. Аказалася, што ім абсалютна не вядомы страх перад уладай. Калектыўны прыныцп арганізацыі іх грамад фармуе ў аралманаў моцнае пачуццё салідарнасці. Нарэшце, камуны аралманаў больш рэлігійныя, і падкупіць індывідуальна іх сяброў, каб разваліць калектыўны пратэст, вельмі цяжка.

Яшчэ задоўга да падзей у Жанаазене ўлады пачалі адчуваць у прыезджых пагрозу. Так, пад Алма-Атой двойчы адбываліся сутыкненні з паліцыяй, якія арганізавалі аралманы. У ліпені 2006-га і ў 2010 годзе мелі месца беспарадкі, бо аралманы спрабавалі захапіць пустыючыя землі пад будаўніцтва сваіх дамоў.

Пасля грывнуў Жанаазен, у якім таксама не абышлося без рэпатрыянтаў. 26 працэнтаў звольненых за страйк нафтавікоў аказаліся аралманамі. Падчас канфлікту зяць прэзідэнта Цімур Кулібаев, што звязаны з кампаніяй, на якой адбыўся страйк, заявіў: «Цяпер у Жанаазен аралманы з Туркменістана і Узбекістана пераязджаюць цэлымі вёскамі». На думку Кулібаева, «даўным-даўно трэба было абмяжоўваць прыезд людзей у Жанаазен, сацыяльная інфраструктура якога не гатовая прыняць такую колькасць прыезджых».

Калі спецназ расстраляў маніфэстантаў у Жанаазене, тэма аралманаў разглядалася на самым высокім узроўні. Першым выказаўся віцэ-міністр працы і сацыяльнай абароны Біржан Нурымбетаў, які наўпрост абвінаваціў аралманаў у арганізацыі бунту.

Затым быў спіс ад дарадчыка прэзідэнта Ермухамета Ертысбаева, які заўсёды які лічыўся

рупарам афіцыйнай Астаны. «Тое, што адбываецца ў Жанаазене, абсалютна не характэрна для казахскага менталітэту. Казахі ніколі не выступалі супраць цэнтральнай улады, ніколі. Асноўнымі арганізатарамі ў Жанаазене выступілі людзі, якія нядаўна атрымалі грамадзянства Казахстана, — яны прыехалі з Туркменіі, з Узбекістана, яны яшчэ не ўпісаліся цалкам у казахстанскі менталітэт», — выказаўся чыноўнік.

Пасля ўсяго гэтага не з'яўляецца здзіўным прынятае Назарбаевым рашэнне пра прыпыненне праграмы рэпатрыяцыі. Афіцыйная версія — «праграма прыпынена да адмысловага распараджэння ўрада», наколькі «новая праграма знаходзіцца на стадыі прапрацоўкі ў Міністэрстве ўнутраных спраў». Адначасова стала вядома, што пасля падзей у Жанаазене пачалося сакрэтнае перасяленне «перасяленцаў» з рэгіёну.

Аднак праблема на гэтым не вырашаецца. За апошнія гады ў краіну пераехала каля 180 тысяч этнічных казахаў, якія па сутнасці да гэтага часу слаба інтэграваныя ў соцыум. Што з імі рабіць, уладам не вядома.

Між тым, сітуацыя сапраўды становіцца нездаровай. Цяпер у афіцыйнай прэсе ідзе кампанія супраць аралманаў, дастаткова паглядзець на некаторыя загаловкі. «Аралманы — фактар рызыкi», «Дарыгу Назарбаева (дачка прэзідэнта) прасяць выселіць аралманаў з Жанаазена», «У Алма-Аты аралманы ўганялі і разбіралі на продаж выкрадзеныя іншамаркі».

Здаецца, у Алма-Аце гатовыя пазбавіцца сваіх жа землякоў, якія сталі цэнтрам сацыяльнага супраціву. Так, ужо пасля Жанаазена адбылося яшчэ некалькі пратэстных акцый, дзе зноў «засвяціліся» аралманы. Галоўным чынам яны тычыліся стану жылля перасяленцаў пад Алма-Аты. Адзін з канфліктаў скончыўся забойствам паліцыяй аднаго з аралманаў. У адказ людзі штурмавалі паліцэйскі пастарунак, аднак справядлівасці не дабіліся. Як піша прэса, гэты трагічны выпадак падштурхнуў шмат аралманаў вярнуцца ў Кітай, адкуль яны калісьці прыехалі, паверыўшы Назарбаеву.

ЦІКАВА

ВАТЫКАН ТОПІЦЬ «ТЫТАНІК»

Алег НОВІКАЎ

Рымскі Папа Бенедыкт XVI падаў у суд на нямецкі сатырычны часопіс «Titanic».

Прычынай іску ў суд стала вокладка апошняга нумару «Titanic». Яна прысвечана ўнутранаму карупцыйнаму скандалу ў Ватыкане, інфармацыя пра які трапіла ў прэсу. На выяве Папы ніжэй поясу з дапамогай фоташопу намалювана вялікая жоўтая пляма. Малюнак суправаджае заглавак «Алілуя ў Ватыкане! Уцечка была знойдзена!».

Суд таксама забараніў часопісу выкарыстоўваць гэтую карыкатуру, хача ўсе прададзеныя асобнікі не будуць адкліканы і знішчаны. Намер Папы пакараць сатырыкаў падтрымала арганізацыя «Канферэнцыя нямецкіх біскупаў». «Кантэнт вокладкі часопіса «Titanic» супярэчыць закону. Ён абражае персанальна асобу святога Папы. «Titanic» перайшоў усе межы», — гаворыцца ў заяве біскупаў. Такі погляд падзяляюць нямецкія правыя партыі. На іх думку, жарт з аўтарызма Папы — гэта жарт з хрысціянства, якое з'яўляецца падмуркам еўрапейскага грамадства.

«Бенедыкт XVI няправільна нас зразумеў, — апраўдваецца галоўны рэдактар выдання Леа Фішар. Рэдакцыя лічыць, што нават Рымскі Папа павінен паважаць сатыру. Даводзіць у судзе гэты тэзіс «Titanic» будзе з дапамогай калегаў па журналісцкаму цэху. Міхаэль Конкен, кіраўнік Саюза нямецкіх журналістаў (DJV), сцвярджае: «Можна спрачацца наконт густаў, аднак пазіцыя, якую заняў Папа, перашкаджае свабодзе сатыры». На яго думку, часопіс не абразіў рэлігійныя пачуцці каталікоў, паколькі аб'ектам жарту з'яўляецца бюракратыя Ватыкана.

У якасці апраўдання сатырыкі таксама паказваюць матэрыялы старых нумароў выдання, прысвечаных Бенедыкту. «Titanic» не раз публікаваў карыкатуры, дзе Папа Рымскі, прадстаўнікі каталіцкай царквы ці каталіцкія хрысціянскія святыні маляваліся ў правакацыйным выглядзе. Напрыклад, падчас дэбатаў наконт таго, ці можна вешаць у школьных класах выявы распяцця Хрыста (супраць гэтага пратэставалі бацькі-мусульмане), выданне прапанавала кампраміс — нацягнула на галаву распяцця Хрыста забаронены для нашэння ў школах ісламскія хусткі.

Натуральна, гэта выклікала незадаволенасць каталіцкай грамады. Вернікі звярталіся з рознымі судовымі іскамі, але, як правіла, яны не прымаліся да разгляду.

Аднак існуюць і адваротныя прыклады. За гісторыю існавання праекту «Titanic» 35 яго выпускаў былі забароненыя. 55 разоў часопіс судзіўся. Сярод тых, хто ўспрымаў публікацыі ў часопісе як асабісты абразу — прэзідэнт ФРГ Ёханэс Рау, міністр Бёрн Энгхальм, старшыня партыі сацыял-дэмакратаў

Курт Бек, вядомы кансерватыўны палітык Фрыдрых Мерц, кампанія Apple і г.д.

Абсалютным рэкардсменам па колькасці іскаў супраць рэдакцыі «Titanic» з'яўляецца каталіцкая царква. Касцёл судзіўся з «Тытанікам» восем разоў. Цікава, што больш за ўсіх «Тытанік» смяяўся з былога канцлера Гельмута Коля. Ён 50 разоў з'яўляўся на вокладках часопіса, прычым у самых правакацыйных выявах. Аднак пры гэтым Гельмут Коль ніводнага разу не судзіўся з выданнем. Калі ўжо зайшла гаворка пра судовыя іскі супраць сатырычнай прэсы, то лідарства тут належыць слаўтаму баварскаму кансерватыўнаму палітыку Ёзэфу Штраўсу. У 1960–1970-я гады ён 18 разоў спрабаваў судзіцца з сатырычным часопісам «Pardon», і заўсёды прайграваў працэс.

Менавіта з-за крызісу часопіса «Pardon» у 1979 годзе група яго супрацоўнікаў вырашыла заснаваць новы праект. Яшчэ на старце рэдакцыя шукала шляхі для правакацый і планавала назваць выданне «Sonne Scheisse» (Сонечнае га...но). Аднак пасля зразумела, што шансаў зарэгістравацца з падобнай назвай у яе няма. Затое рэдакцыя ўдалося адстаяць права друкаваць матэрыялы адпаведна правілам нямецкага правапісу 1903 года.

За гады існавання «Titanic» ператварыўся ў аднаго з лідараў сатырычнай прэсы ў ФРГ. Цікава, што з накладам 99 тысяч экзэмпляраў «Titanic» саступае па тыражу толькі часопісу «Eulenspiegel» — так называўся ў ГДР аналаг нашага «Вожыка», які захаваўся пасля падзення Берлінскай сцяны. Штомесячны тыраж «Eulenspiegel» — 110 тысяч экзэмпляраў.

Канцэптually «Titanic» не падобны на цяперашнія постсавецкія сатырычныя выданні, дзе шмат жартаў на бытавыя тэмы. Аўтары «Titanic» любяць шукаць філасофскі сэнс розных фрагментаў жыцця. Аднак гэта не значыць, што ў «Titanic» працуюць нейкія зануды. Адной з фішак выдання з'яўляюцца хуліганскія выхадкі яго аўтараў. У 1999 годзе выданне пажартавала з міністра эканомікі зямлі Бадэн-Вюртэмберг. «Titanic» запусціў чутку, што нейкі мільянер, які памірае, збіраецца адлісаць чыноўніку ўсе свае зберажэнні, паколькі бачыць у ім адзінага саліднага палітыка.

Міністр успрыняў гэта ўсур'ез і... паспрабаваў перавесці грошы віртуальнага мільянера на свой асабісты рахунак, што выклікала скандал.

У 2000 годзе рэдакцыя праз факс «падкупіла» адна з прадстаўнікоў FIFA, прапануючы яму за хабар прагаласаваць за правядзенне чэмпіянату свету 2006 года ў Германіі. Германія і так перамагла ў кастынгу краін-кандыдатаў, аднак прыкол сатырыкаў моцна падмачыў яе рэпутацыю. Жоўтая газета «Bild» заклікала чытачоў звяніць у рэдакцыю «Titanic» і выказаць свой пратэст. Федэрацыя футбола Германіі патрабавала ад рэдакцыі ў якасці маральнай кампенсацыі 600 тысяч еўра. Іск адклікалі пасля таго, як рэдактар часопіса пакляўся больш падобнымі правакацыямі не займацца. Праўда, пасля журналісты сцвярджалі, што быццам менавіта дзякуючы ім Германія прымагла турнір.

У 2004 годзе на базе рэдакцыі была заснаваная палітычная партыя, якаячы называецца «ПАРТІЯ» — абрэвіятура з літар слоў «Партыя за працу, правую дзяржаву, абарону жывёл, інтарсаў эліты і базісную дэмакратыю». (Partei fuer Arbeit, Rechtsstaat, Tierschutz, Elitenfoerderung und basisdemokratische Initiative). Партыя сярод іншага выступае за раскол Германіі на Усходнюю і Заходнюю часткі, паміж якімі павінна праходзіць Берлінская сцяна. Цікава, што гэты лозунг карыстаецца падтрымкай 21 працэнта нямецкага электарату.

Партыя рэгулярна прымае ўдзел у парламенцкіх выбарах і, як не dziўна, у мінулым годзе нават набрала адзін працэнт галасоў на выбарах у берлінскі парламент. Лічба вельмі вялікая з улікам таго, што ПАРТІЯ практычна не мае структуры і абмяжоўвае сваю дзейнасць хепенінгамі.

Аднак цяпер пра хуліганскія палітычныя акцыі давідзецца часова забыць. Рымскі Папа патрабуе ў якасці маральнай кампенсацыі ад «Titanic» 250 тысяч еўра — вялікая нават па нямецкіх мерках сума, якая здольная падарваць фінансавую стабільнасць флагамана нямецкай сатыры. Усе згадваюць, як у 1980-я гады рэдакцыя прайграла падобны працэс згаданаму вышэй міністру Бёрну Энгхальму. Ён адсудзіў у рэдакцыі «Titanic» 40 тысяч нямецкіх марак, што паставіла праект на мяжу існавання.

Таму не dziўна, што цяпер журналісты шукаюць шляхі прымірэння. Леа Фішар ужо дабіваецца прыватнай сустрэчы з пантыфікам і абяцае, што гэта дапаможа ўрэгуляваць усе канфлікты. Асаблівы націск робіцца ім на тое, што Фішар і Ёзэф Ратцынгер — землякі. Яны абодва нарадзіліся ў аўстрыйскім гарадку Рэгенсбург.

Застаецца сказаць, што справа Рымскі Папа супраць сатырычнага выдання выклікала вялікі інтарэс у Расіі, дзе спрэчкі вакол скандальнай выхадкі групы «Pussy Riots» перараслі ў дэбаты наконт месца царквы ў сучасным расійскім грамадстве.

ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

ВІКТАР ЮШЧАНКА

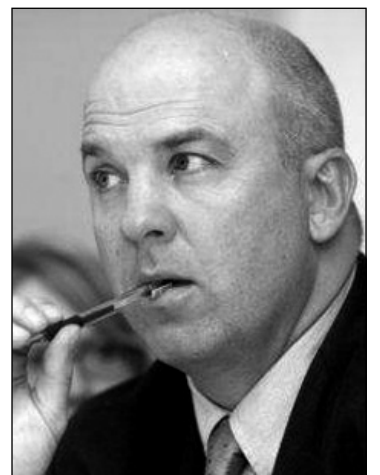
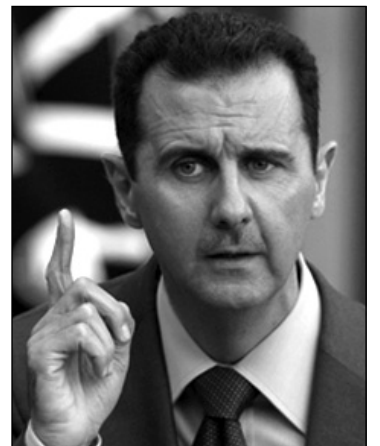
Былы прэзідэнт Украіны, якога абвінавачваюць у дыскрэдытацыі ідэй Майдана, імкнецца атрымаць другое дыханне. Дапамогаць яму ў гэтым будуць Украінская народная партыя Юрыя Кастэні, Кангрэс украінскіх нацыяналістаў, а таксама звыш 30 грамадскіх арганізацый. Яны правялі форум патрыятычных сіл у Кіеве, дзе ва ўмовах невыноснай спякоты — людзі літаральна абліваліся потам — заключылі пакт. Галоўная місія аб'яднання — вайна з дэўкранізацыяй, якую, па словах Юшчанкі, праводзіць адміністрацыя Віктара Януковіча. Пад гэтым лозунгам картэль, назву якому яшчэ не прыдумалі, і пойдзе на выбары. Між тым, шмат хто лічыць, што праект цалкам праплачаны Партыяй рэгіёнаў для расколу электарату апазіцыі, якая аб'ядналася на базе партыі Юліі Цімашэнкі. Сапраўды, не зразумела, на што на выбары ідуць людзі, якія маюць рэйтынг сацыялагічнай памылкі (1–2%) і імідж палітыкаў, якія прафукалі Майдан. Сам Юшчанка ўпэўнены, што ўкраінцы, якія яшчэ не вызначыліся, за каго яны будуць галасаваць на восеньскіх парламенцкіх выбарах, чакаюць менавіта гэтага новага праекту. Між тым, нават у сваёй партыі «Наша Украіна» Юшчанка са сваімі планамі не мае падтрымкі. «Нашаўкраінцы» раскалоліся па гэтым пытанні. Застаецца сказаць, што Юшчанка — апошні палітык з кагорты ўкраінскіх нацыянал-дэмакратаў, які збіраецца пазмагацца за дэпутацкія мандаты. Усе іншыя партыі гэтага накірунку, уключаючы калісці моцны «Рух», пераварыліся ў маргіналаў.

БАШАР АСАД

Прэзідэнт Сірыі, якая з кожным днём паглыбляецца ў грамадзянскую вайну, збіраецца стаць прэзідэнтам іншай краіны. На думку амерыканскага часопіса «Middle East Quarterly», у атачэнні сірыйскага прэзідэнта распрацаваны план стварэння дзяржавы алавітаў, пасаду кіраўніка якой можа заняць Асад. Алавіты — шыіты ў суніцкай Сірыі, да якіх належыць і сям'я Асадаў. Гэта група сірыйскіх грамадзян складае каля 10 працэнтаў насельніцтва і кампактна жыве на паўночным захадзе Сірыі. Менавіта тут у выпадку правалу барацьбы з апазіцыяй Асад мяркую абвясціць новае дзяржаўнае фармаванне. Быццам, дапамогу ў стварэнні новай краіны яму ўжо абяцала Расія, якая трымае ў гэтым рэгіёне сваю васковую базу. Таксама дзяржаўніцкую ініцыятыву алавітаў падтрымлівае Ізраіль, які баіцца, што ў выніку падзення рэжыму Асада да ўлады ў Сірыі прыйдуць ісламісты. Права алавітаў на незалежнасць аўтары праекту таксама аргументуюць гістарычнымі прэцэдэнтамі. Пасля першай сусветнай вайны, у 1922 годзе, Францыя, якая мела мандат на кіраванне гэтай тэрыторыяй, дала алавітам шырокую аўтаномію. Толькі ў 1936 годзе гэтая зона была ўключаная ў склад Сірыі.

НІЛ МУЙЖНІЕКС

Латвійскі палітолаг, камісар Савета Еўропы па правах чалавека з 1 красавіка 2012 года, запатрабаваў у кіраўніцтва Грэцыі правярць дзейнасць партыі «Хрысі Авгі» («Залаты світанак») на адпаведнасць грэчаскай канстытуцыі. Па словах латыша, гэтая партыя нясе прамую адказнасць за рост ксенафобскіх атак на іншаземцаў і асобаў цыганскага паходжання ў Грэцыі ў апошні час. Фактычна Муйжніекс выступае за забарону партыйнай структуры «Хрысі Авгі», што дастаткова dziўна з улікам таго, што гэта не проста групка скінхедаў, а партыя, якая мае парламенцкае прадстаўніцтва. На чэрвеньскіх выбарах гэтага года за «Хрысі Авгі» прагаласавалі 6,9 працэнта выбаршчыкаў, што прынесла партыі 18 мандатаў. І ўвогуле, чаго яшчэ чакаў еўрапейскі чыноўнік ад «Хрысі Авгі», якая лічыць, што Грэцыя павінна жыць па законах старажытнай Спарты, дзе, як вядома, усіх, хто не адпавядаў нейкім фізічным крытэрыям сапраўднага эліна, папросту забівалі. З іншага боку, сапраўды, не зразумела, як партыя з такой вар'яцкай праграмай можа легальна існаваць у наш час.

▶ СУАЙЧЫННІКІ

АДЫСЕЯ АРКАДЗЯ НАФРАНОВІЧА

Лявон ЦЕЛЕШ

У інтэрнэце набіраю па-беларуску «Аркадзь Нафрановіч» — адразу высвечваюцца словы падказкі: біяграфія, вершы, проза, публіцыстыка. Як бачна, імя таленавітага майстра слова, вясковага настаўніка з вёскі Камаі, добра вядома не толькі аматарам паэзіі на яго малой радзіме, на Пастаўшчыне і Мядзельшчыне, але і карыстальнікам у сусветным сеціве.

У выдавецтве «Кнігазабор» выйшла ў свет кніга «Выбранае», у якую ўвайшло ўсё лепшае, што стварыў Аркадзь Нафрановіч за апошнія 15 гадоў творчай працы. Яна змяшчае такія раздзелы, як паэзія, проза (аповесць «Мая адысея»), публіцыстыка і крытыка, гумар. Трэба адзначыць, што ўсё напісанае створана не прафесійным пісьменнікам, а настаўнікам, які больш за 30 гадоў адпрацаваў у вясковай школе, і жыццёвы шлях якога нагадвае сапраўдную адысею.

Нарадзіўся Аркадзь Нафрановіч 24 красавіка 1936 года на Мядзельшчыне, у вёсцы Юшкавічы, у звычайнай сялянскай сям'і. Бацька паэта, Іосіф Ільіч, быў майстар на ўсе рукі: будаваў хаты, шыў боты. Маці, Стэфаніда Васільеўна (у дзявоцтве Дзервянка) нарадзілася на Пастаўшчыне, вучылася ў адным класе з беларускім паэтам Уладзімірам Дубоўкам.

Маленства Аркадзя прайшло пад уздзеяннем дзіўнай прыроды Беларускага Паазер'я, напоенага водарам казак і народных песень, легенд і паданняў пра возера Нарач, якое знаходзіцца ў якіх-небудзь 15 кіламетрах ад вёскі. З дзіцячых гадоў яму давялося дапамагаць бацькам у цяжкай сялянскай працы. Вайна парушыла мірны лад простага сялянскага жыцця сям'і Нафрановічаў. У 1943 годзе нямецка-фашысцкія захопнікі спалілі вёску Юшкавічы, і сямігадовы Аркадзь, разам са сваімі бацькамі, братам і сястрой, быў вывезены ў Германію на прымусовыя работы. Дзіцячая памяць Аркадзя шмат чаго зберагла аб змрочных часах знаходжання ў няволі. «Тое, што я спазнаў у Нямецчыне, ніколі не забудзецца», — піша Аркадзь Нафрановіч ў сваёй аповесці-ўспамінах «Мая адысея».

У маі 1945 года сям'ю Нафрановічаў вызвалілі амерыканскія саюзнікі, і яны вярнуліся на папалішча роднай вёскі Юшкавічы, да здзічэлых ніў. Пасляваенная разруха, голад... З вялікімі цяжкасцямі, на зарослых мохам камянях падмуркаў былой сядзібы, бацька Аркадзя збудаваў новую хату. Толькі яны, як і іншыя сялянскія сем'і, пачалі вылазіць з галечы, як апынуліся ў наступным ярме — былі прымушаны ўступіць у калгас, дзе на працадні амаль нічога не атрымлівалі.

Пасля заканчэння школы Аркадзь паступіў вучыцца ў Пастаўскае педагагічнае вучылішча. Давучацца давялося ў Лепелі, куды з цягам часу была пераведзена гэтая навучальная ўстанова. У сваіх успамінах Аркадзь Нафрановіч піша, што яго настаўнікам у Лепельскім педвучылішчы быў Мікола Пятрэнка, аўтар многіх песень, у тым ліку музыкі на верш Веры Вярбы «Ручнікі». Менавіта дзякуючы гэтаму таленавітаму кампазітару і педагогу Аркадзь Нафрановіч, калі пачаў пісаць вершы, тонка адчуваў музыку гукі сваіх твораў і ўважліва ставіўся не толькі да іх зместу, але і да гучання. Адсюль і запатрабаванаць яго вершаў беларускімі кампазітарамі Леанідам Захлеўным і Міколам Пятрэнкам, які 17 вершаў Аркадзя Нафрановіча паклаў на музыку.

У 1968 годзе Аркадзь скончыў геаграфічны факультэт Белдзяржуніверсітэта, і ўсё жыццё працаваў настаўнікам — выкладаў геаграфію, гісторыю, музыку, спевы. Прырода надзяліла яго цудоўным музычным слыхам і голасам: усе блізкія і знаёмыя бачылі ў яго асобе будучага спявака.

Аркадзь Нафрановіч належыць да паэтаў-самавукаў. Свой першы верш напісаў, калі вучыўся ў шостым класе, і прысвяціў яго роднай школе. Больш сур'ёзна

ставіцца да напісання вершаў пачаў у час працы настаўнікам у Камайскай школе. У 1989 годзе Аркадзь уступіў у літаратурнае аб'яднанне «Світанак» пры раённай газеце «Пастаўскі край».

Вершы паэта пачалі з'яўляцца ў пастаўскай і мядзельскай раённых газетах, а таксама ў альманахах паэзіі «Рунь» пастаўскага літаратурнага аб'яднання. У 1992 годзе быў абвешчаны рэспубліканскі конкурс на напісанне дзяржаўнага гімна Беларусі, у якім прыняў удзел і Аркадзь Нафрановіч. Тэкст яго ўрачыстай песні быў надрукаваны ў «Настаўніцкай газеце». Прымаў удзел Аркадзь Іосіфавіч у конкурсе прыпевак, абвешчаных газетай «Звязда», і стаў фіналістам конкурсу. У «Звяздзе» быў таксама надрукаваны яго вялікі зладзённы артыкул аб стане беларускай мовы. Вершы паэта друкуюцца ў часопісах «Вожык», «Роднае слова».

У 1995 годзе была выдадзена яго кніга паэзіі «Мядзельскі мёрцьбян», а ў 1998 годзе — «Святло Нарачы». 17 песень і рамансаў, якія ўзніклі дзякуючы плённаму супрацоўніцтву паэта і кампазітара Міколы Пятрэнкі, склалі зборнік «Мелодыі роднага краю» (1995 г.). Аркадзь Нафрановіч — аўтар кніг «У пошуках ісціны», «Горад музыкі і сонца», зборніка

нарысаў і вершаў «Сейбіты дабра і мудрасці», які ён прысвяціў нялёгкай працы настаўнікаў. Яго аўтабіяграфічная аповесць «Мая адысея» была ўзнагароджана Літаратурнай прэміяй імя Уладзіміра Караткевіча. Узнагароджаны Аркадзь Нафрановіч таксама Памятным знакам «2000 год хрысціянства».

Вялікі ўплыў на Аркадзя Нафрановіча як на творчую асобу аказала яго асабістае знаёмства з народным паэтам Беларусі Максімам Танкам. Упершыню яму пашанцавала сустрэцца са славутым земляком падчас вучобы ў Белдзяржуніверсітэце. Між імі ўзнікла ліставанне. Максім Танк цікавіўся самабытным паэтам, ухваляў і падтрымліваў яго паэтычную дзейнасць. «Што да гімна, дык тэкст ваш не ўступае іншым, якія друкаваліся», — такую адзнаку даў вялікі паэт тэксту дзяржаўнага гімна, напісанага Аркадзем Нафрановічам. Менавіта Максім Танк, а таксама Генадзь Бураўкін, Навум Гальпяровіч і Леанід Дранько-Майсюк далі Аркадзю Нафрановічу рэкамендацыю для ўступлення ў Саюз пісьменнікаў Беларусі. Апошні ліст Аркадзь Нафрановіч атрымаў ад Максіма Танка 7 красавіка 1995 года, калі той быў зусім хворы і знаходзіўся ў бальніцы. Цёплыя, натхняльныя лісты Ар-

кадзь Нафрановіч атрымліваў і ад народнага паэта Беларусі Ніла Гілевіча.

Гартаю старонкі новай кнігі Аркадзя Нафрановіча. Шмат вершаў ён прысвяціў сваім землякам, краявідам. Паэта непакоіць стан роднай беларускай:

*Ці ўсведамляем, ШТО з ёй
страцім,
ШТО гонім са свайго двара?
Бярэ уладу ў нашай хаце
Яе «старэйшая» сястра.*

Ад хаўруса з Расіяй Беларусь заўсёды мела больш незлічоных бед, чым здабыткаў, і таму паэт мае рацыю, калі сцвярджае:

*З Расіяй прагнем вечнага
альянсу,
Намер як бы дастойны пахвалы.
А ці ўздыхнём лягчэй —
якія шансы?
З вялікай хмары часта
дождж малы.*

Сябруе Аркадзь Нафрановіч з акавершамі. Адзін з іх паэт прысвяціў сваёй жонцы Лёнгіне, другі — старэйшаму на Беларусі камайскаму касцёлу.

У раздзеле паэзіі пад загалоўкам «Слынным людзі мінуўшчыны» надрукаваны вершы, якія паэт прысвяціў Сымону Буднаму, Францыску Скарыну, Кірылу Полацкаму, Ефрасінні Полацкай, Міколу Гусоўскаму, Уладзіміру Дубоўку, Нілу Гілевічу. Прыцягваюць увагу і апавяданні аўтара: «Сустрэча», «Уласны конь», «На допыце». У раздзеле кнігі «Публіцыстыка. Крытыка» Аркадзь Нафрановіч аналізуе творы нашых выдатных пісьменнікаў-сучаснікаў: Ніла Гілевіча, Віктара Казько, Януса Мальца, Алега Салтука, Навума Гальпяровіча, Вячаслава Рагойшы, Мікалая Віняцкага, Міколы Шабовіча. Зусім не выпадкова паэта друкую сатырычны часопіс «Вожык», добра сябруе Аркадзь Нафрановіч з гумарам:

*Без фігі не дастаць да носа,
Якія веліч ды імліт!
А справы ўсёй — паперы носіць
Ад кабінета ў кабінет.*

Або такое:

*Ён на паклёп заўсёды порсткі,
А што той грэх?
Была б штодня за гэта
костка —
Паёк за брэх.*

Добры настрой і ўсмішка на вуснах з'яўляюцца пры знаёмстве з «Пацешкамі — усмешкамі» і «Карацелькамі», змешчанымі ў канцы кнігі: «Ён падначалены дзяўбаў/ Без унікнення ў сутнасць спраў» («Дзяцел-дырэктар»).

Знаёмячыся з кнігай Аркадзя Нафрановіча, адчуваеш, што гэты творца блізка да выдатных пісьменнікаў — паводле любові, болю за родную мову, паводле якасцей слова — чыстага, светлага, святога.

Зараз паэт на адпачынку, жыве са сваёй спадарожніцай жонкай Лёнгінай у вёсцы Камаі. У красавіку яму споўнілася 76 гадоў. Здароўя яму і здзяйснення творчых задум.

▶ ЦИКАВА

ЭПІЗОД З ЖЫЦЦЯ БЕЛАРУСКАГА ЭТНАМУЗЫКОЛАГА АНТОНА ГРЫНЕВІЧА

Арсень ЛІС

Падчас працы ў архівах Вільнюса мне трапіўся, лічу, цікавы дакументальны матэрыял — судовая справа, заведзеная Віленскім акруговым судом яшчэ ў той час, калі Віленшчына не была афіцыйна далучана да Польшчы, мела напаятаномны юрыдычны статус Сярэдняй Літвы.

З акту абвінавачання Грыневіча вынікае, што ён быў арыштаваны ў цягніку ў Маладзечне агентам польскай контрразведкі. Пры вобшуку ў арыштаванага этнамузыкалага была выяўлена ладная сума польскіх, царскіх, кёранскіх і савецкіх грошай, некалькі лістоў ад менскіх беларусаў да віленскіх. Сваю паездку арыштаваны патлумачыў клопатам кааператараў. Як бухгалтар кааператыву друкароў, а ён такі быў на той час ім, маўляў, прывозіў вагон солі на станцыю Залесе, а рэалізаваўшы тавар, мусіў зрабіць закупку збавыны для сваёй кааперацыі. Можа, і сышла б тая версія за праўду, каб сышчыкі не знайшлі на дне карабка запалак у Грыневіча палатнянага ласкута, на якім чарнілам была зроблена лічбавая шыфроўка. Гэты факт даў падставу дэфензіве западозрыць кааператара не толькі ў камерцыйных інтарэсах. Пасля трохдзённых допытаў Грыневіч прызнаўся, што хадзіў пяхотай за граніцу. У Менску заставаліся з вясны, калі выехаў у Вільню, каб

Генадзь Грак (1938, Мінск). На карціне: Антон Неканда-Трэпка, Вацлаў Ігнатоўскі, Антон Грыневіч, Браніслаў Эліма-Шыпіла, Магдалена Радзівіл

надрукаваць «Беларускі слоўнік», адзенне і білізна. Трэба было неяк тое забраць.

Была гэта праўда, але не ўся. Далей следства высветліла, што пры выездзе з Вільні атрымаў грошы і лісты ад кааператара Эдварда Будзькі для Менскай цэнтралі беларускіх кааператываў, ліст ад кааператара Кісялеўскага да камісара земляробства Хатэнкі. Спыняўся ў Язэпа Лёсіка, які перадаў два лісты — адзін да В. Іваноўскага, а другі да М. Гарэцкага. Славінскі ж, з якім Грыневіча пазнаёміў Хатэнка, прасіў перадаць ліст Кісялеўскага. Адным словам, набіралася некалькі фактаў, але адзін рэчавы доказ вінаватасці арыштаванага пераважваў усе іншыя — шыфроўка, яе загадкавы тэкст.

Капітан дэфензівы Дунін-Вэнсовіч як эксперт даў заключэнне, што Грыневіч не выглядае на прастака, які не ведаў, што

перадае. Шэф секцыі дэфензівы 2-га аддзела «dwojki» Генштаба Ферлецкі патрактаваў шыфроўку як дэпешу менскіх камуністаў да віленскіх, а самога Грыневіча — як «бальшавіцкага кур'ера». На падставе сабраных звестак і рэчдокаў пракуратура пры Віленскім акруговым судзе абвінавачвала «грамадзяніна Савецкай Расіі Грыневіча Антона, год 45, сына Антона і Фаўстыны, у тым, што, будучы чужаземцам зімой 1920–1921 гг. на тэрыторыі Віленскай зямлі дапамагаў Савецкай Расіі ў яе варажых дзеяннях супраць Польшчы. Пры гэтым дапамога гэта палягала ў падтрыманні сувязі паміж беларускімі дзеячамі-камуністамі ў Вільні, а таксама дзеячамі Усходняй Беларусі. Злачынства прадугледжана ў арт. 119 і 108 ч. 1 КК і згодна з арт. 208 УПК падлягае разгляду ў акруговым судзе Вільні». Судовы працэс над Грыневічам тым часам упіраўся ў важны, калі

не самы істотны, аргумент віны падсуднага: дэфензіва не магла дэшыфраваць тэксту знойдзенай у яго старанна схаванай шыфроўкі... Кісялеўскі ж і Будзька ўцяклі ў Коўна. Пасля працяглага побыту ў турме восенню 1921 года Грыневіч быў звольнены пад сціслы паліцэйскі нагляд, даў распіску, што не пакіне цяперашняга (тагачаснага) месцы жыхарства. Усё гэта фігуруе ў справе 1132, ф. 129-га, воп. 2-га Дзяржаўнага гістарычнага архіва Літвы.

Заўважым, што забарона пакідаць межы горада, хоць і такога самавітага, як Вільня, для збіральніка фальклору была пакараннем немалым. У першай палове 20-х гадоў быў запісы песень, мелодый, зробленыя Грыневічам, былі здзейснены адно ў горадзе. Этнамузыкалаг натаваў і апублікаваў у спеўніку фальклорныя творы з вуснаў інтэлігентаў, беларускіх журналістаў, як Янка Пачанка, грамадска-палітычных дзеячаў Б. Тарашкевіча, С. Рака-Міхайлоўскага, мастака Яз. Драздовіча і інш. Што ж да польскіх пінкертонаў з дэфензівы, то ў прафесійным чутці ім нельга было адмовіць. Шыфроўка, якая аказалася для іх пвердым арэшткам, належала, хутчэй за ўсё, А. Славінскаму, які нямапапрацаваў для экспарту рэвалюцыі на Запад.

Увогуле ж лісты, якія перадаў і меў перадаць Антон Грыневіч у Менску і Вільні, праліваюць крыху святла на кантакты беларускай інтэлігенцыі, раздзеленай у пераломныя 1920–1921 гады дзяржмяжой. Ліставанне іх мела не толькі чыста прыватны характар. І таму ж Яз. Лёсіку, і М. Гарэцкаму, і Э. Будзьку моцна карцела аб будучыні сваёй бацькаўшчыны.

Становішча А. Грыневіча, нягледзячы на звальненне з астрогу, заставалася няпэўным. Судовая справа была не закрытая, і ў любы час можна было чакаць позы ў суд. Адчуваў музыка-фалькларыст, казаў пра тое П. Карузу, на сабе назойлівае вока шпікоў.

Пры першым знаку, што судовая расправа можа ўзнавіцца, у красавіку 1925 года падаўся на ўсход. Дзесяць месяцаў турэмнага мадзення даліся ў знак, і не хацеў паўтарэння падобнага. Шкада было архіву, сабраных пачынаючы з 1906 года тысяч песень, розных фальклорна-этнаграфічных матэрыялаў... Рызыкаваць пераходзіць граніцу з такім багажом не рашыўся, дый не паспеў усё сабраць.

Калекцыя фальклорна-музычных матэрыялаў Антона Грыневіча заставалася ў Вільні ў Беларускаму музеі. Падчас вайны з ёй працаваў кампазітар Тадэвуш Шалігоўскі. Паводле ўспамінаў народнага артыста Г.І. Цітовіча, кампазітар-віленчанин быў захоплены яе багаццем, шкадаваў, што няма лібрэта, якое б стала асновай для напісання оперы. Мелодый, што раіліся ў галаве музыкі пад уражаннем народнага меласа, прасіліся пакласці іх на партытуру. Сам жа Шалігоўскі прызнаваўся, што, перажыўшы дзве вайны ў Вільні, гатоў з'ехаць хоць на край свету з гэтага, па яго словах, горада-палігона. Па вайне ён такі выехаў у Польшчу.

Што ж да архіва фальклорна-этнаграфічных матэрыялаў Антона Грыневіча, то яны, на шчасце, захаваліся. Выданне іх сёння магло б стаць помнікам рухліваму і самаахвярнаму беларускаму этнамузыкалагу, жыццё якога трагічна абарвалася 8 снежня 1937 года ў Салаўках.

▶ ЮБІЛЕЙ

САБОРУ ПЯТРА І ПАЎЛА — 400 ГАДОЎ

Аляксей ХАДЫКА

12 ліпеня, у дзень св. апосталаў Пятра і Паўла, найстарэйшы праваслаўны храм Мінска, названы ў гонар гэтых апосталаў, адсвяткаваў сваё 400-годдзе. Прайшла ўрачыстая літургія, праведзеная Патрыяршым экзархам усёй Беларусі мітрапалітам Мінскім і Слуцкім Філарэтам.

Віленскі кашталян і барысаўскі староста Януш Радзівіл (1579–1620), пратэстант

гонар праваслаўнай грамады сталіцы сёння.

Фундацыю на пляч «да возера ракі Свіслачы прылеглы» дала з дазволу караля Жыгімонта III 23 лістапада 1611 года княгіня Аўдоцця Рыгораўна Друцкая-Горская (удава каралеўскага маршалка Багдана Статкевіча). Да яе далучыліся іншыя ахвярадаўцы, не толькі праваслаўныя: традыцыйны талерантнасці дапамагала праваслаўнай грамадзе ў пераважна каталіцкім

і ўніяцкім горадзе пачатку XVII стагоддзя захаваць ідэнтычнасць. Мецэнатамі манастыра былі пратэстанты Януш Радзівіл, Марцін Валадковіч і Ян Агінскі; у 1635 годзе Мікалай Рыгоравіч Дзераваед ахвяраваў храму маёмасць, у 1620 годзе каталічка княжна Ганна Тышкевіч — грошы. У 1624-м кіеўскі мітрапаліт Пётр Магіла выдаў граматы з дабраславеннем на адкрыццё пры храме жаночага манастыра. Будаўніцтва сабора пачалося ў 1612-м і цягнулася некалькі гадоў, пазней пры ім узніклі брацтва, шпіталь, школа.

Падпарадкаваны віленскаму Свята-Духаваму манастыру, ён знаходзіўся ў юрысдыкцыі канстанцінопальскага патрыярха, захоўваючы беларускую праваслаўную традыцыю. Менавіта таму храм узведзены ў нацыянальнай архітэктурнай традыцыі з рысамі ранняга барока: 6-слуповы інтэр'ер, вежы абапал фасаду — як у цэрквах абарончага тыпу. Сёння нацыянальныя традыцыі падтрымлівае ўтворае намаганнямі айца Георгія Латушкі пры храме ў час яго адраджэння ў 1990-я гады брацтва Віленскіх пакутнікаў. Тут

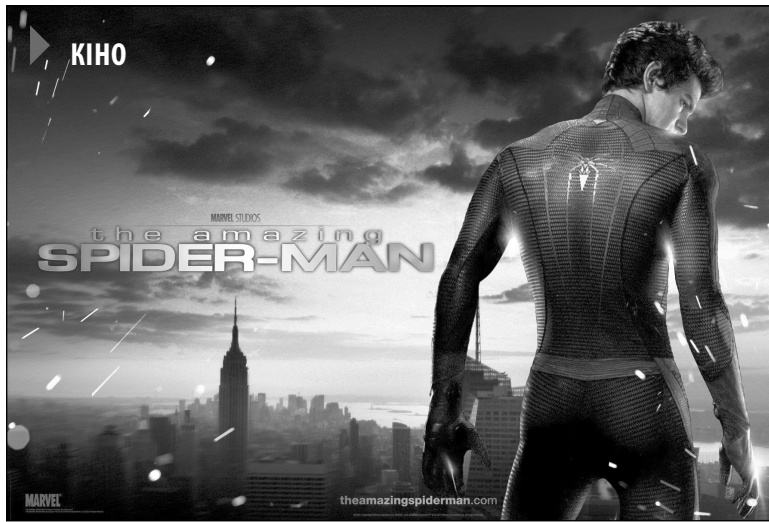
выдаецца царкоўная літаратура па-беларуску, а па суботах адбываюцца беларускія набажэнствы.

Да юбілею сабора фактычна завершана раскрыццё і рэстаўрацыя распісаў сабора — фрэсак 1793–1795 гадоў і алейнага жывапісу другой паловы XIX стагоддзя і пачатку XX-га. Ад першапачатковага начиння храма на сёння не захавалася амаль нічога. Храм занепадаў у XVIII стагоддзі, цягнуў ад кватаравання французскага лазарэту ў 1812 годзе, савецкай атэістычнай барацьбы ў 1930-я. Пасля апошняй вайны яго інтэр'еры былі падзелены на 4 паверхі і перагароджаны. Працы па акуратным дэманта-

жы перакрыццёў, з захаваннем распісаў, запатрабавалі вялікіх намаганняў адноўленага прыходу. Сучасны прыгожы іканастанс псеўдавізантыйскім стылі — вынік аднаўлення 1990-х гадах.

Сёння жыццё храма ўвасабляецца ў дзейнасці брацкага і моладзевага хораў, спартова-гістарычнага клуба св. Даўмонта Пскоўскага, брацтваў. Сведчаннем адзінства прыходу — на нядзельных набажэнствах у саборы св. Пятра і Паўла спяваюць усе вернікі ў храме.

Самы старажытны з захаваных праваслаўных храмаў сталіцы працягвае адраджацца і як царква, і як адметны помнік культуры.

ЛЮДЗІ І ПАВУКІ

Андрэй РАСІНСКІ

У сусветным кінапракаце з'явілася стужка «Новы Чалавек-павук». 50 гадоў таму комікс пра юнака з ліпкімі далонямі ўвёў новы стандарт героя-падлетка. Сёлетняя стужка працягвае культурніцкія мутацыі.

Сірату Пітэра Паркера, якога гадуе дзядзька і цётка, пакусаў павук. Хлопец пачаў выкідаць павучіну, гайдаца на хмарачосах, прыдбаў чырванасіні касцюм і пераўтварыўся ў ворага гарадской злачыннасці. Пра надзвычайны здольнасці марыць і аднарукі доктар Конар, які пераўтвараецца ў аграмаднага зялёнага паўзуна з мярзотнымі звычкамі і кепсім характарам. Чалавек-павук Пітэр Паркер ратуе горад ад Звераяшчара.

Карціна Марка Уэба — павучыны атракцыён-драма, дзе на першы план выходзяць эмоцыі падлетка. Не столькі бойкі — хаця яны ёсць, не столькі палёты па горадзе — хаця і іх дастаткова, не столькі касцюмныя карасканні — іх таксама ўдасць, але пакуты падлетка, які сталее і не ведае, што з гэтай сталасцю рабіць. Пры гэтым акцёр Эндру Гарфілд часцей на экране без маскі, чым у фірмовым павучыным касцюмчыку. А калі гэты касцюм апануць — маска часту зрываецца.

Паказальна, што стужка з'явілася, калі не паспеў яшчэ сцішыцца розгалас ад папярэдняй экранізацыі: трылогіі Сэма Рэймі пра Чалавек-павука (першая фільм з'явіўся ў 2002 годзе, апошні — у 2007). Такая ўпартаць, падмацаваная някепскімі касавымі зборамі, сведчыць, што вобраз юнака-мутанта значна большы за штукарскую вынаходку з кампютарнымі эфектамі.

Людзі, здольныя пераўтварацца ў звяроў ці, прынамсі, мець іхнія якасці — сталыя персанажы чароўных казак. Царэвіч, які становіцца шчупаком ці птушкай, царэўна-жаба, асілкі, народжаныя ў незвычайных абставінах, — водгулле забытага татэмізму, калі людзі лічылі жывёл продка-

мі і апраналі іхнія маскі. Маскі чалавека-казана і нават Зора гэтую традыцыю працягваюць, але павучыная маска — гэта нешта іншае для гарадскіх джунгляў.

Па-першае, павук, у якога пераўтвараецца герой, — гэта істота, непрыемная нават у жывёльным царстве. Калі Стэн Лі і Стыў Дзітко ў 1962 годзе выпусцілі першыя коміксавыя прыгоды Чалавек-павука, гэта выклікала насцярожанасць у выдаўцоў, якія не верылі, што нехта купіцца на «Павука».

Але іншы чынік павучыных прыгодаў важнейшы. Герой не проста сірата, але цалкам самадастатковы падлетак, які ценшыца нованабытай сілай. Героі казак — з татэмным радавам — былі дакладна ўлучаныя ў грамадства, хаця і мелі экстравагантныя здольнасці. У ранніх гарадскіх коміксах падлеткі толькі дапамагалі дарослым ці мелі настаўнікаў.

Чалавек-павук усё забытаў. Ён сам па сабе. Ён сам сябе стварае, змяняе, сам вучыцца лётаць, караскацца і караць ворагаў. Трыумф індывідуалізму — і павучыная маска на галаве. Усе павязі з традыцыйнай перарванай: любячы мутацыі на ваш густ. Духоўныя сваякі Чалавек-павука — Людзі X — цвеляць аслабелых дарослых, а японскі «Акіра» — падлеткавы постапакаліпсіс, які быў бы немагчымы без павучынай затраўкі.

У павучыных прыгодах на першы план найчасцей выходзіць трук. Мультыплікацыйны серыял 1967 года, японскі серыял 1978 года з роботамі і машынамі, папулярная серыйная анімацыя 1994 года, і асабліва фільмы Сэма Рэймі, не забывалі пра гэтыя трукі.

Фільм Марка Уэба (ці не ўзялі яго ў праект толькі дзеля прозвішча) — падказвае, якія сацыяльныя і псіхалагічныя чынікі спрыяюць павучыным мутацыям. Радасна хуліганіць Чалавек-павук, закідае ліпкую сетку Эндру Гарфілд.

«Ды ён проста анархіст!» — крычыць адзін з персанажаў, ды і абурецца падлеткавай інфантальнасцю. Але чаго абурецца? Сецэвы анархізм з навуцкімі гаджэтамі — апошняя стадыя імперыялізму.

▶ ЛЕКТОРЫЙ

БЕЛАРУСЬ БЫЛА КЛАСІЧНАЙ КАЛОНІЯЙ РАСІІ

Марат ГАРАВЫ

3 1772 па 1917 гады Беларусь была класічнай калоніяй у складзе Расіі, заявіў 17 ліпеня ў Мінску на чарговым пасяджэнні лекторыя «Гісторыя Беларусі з найстаражытнейшых часоў да нашых дзён» прафесар Анатоль Тарас.

На пачатку сваёй лекцыі на тэму «Знаходжанне Беларусі ў складзе Расійскай каланіяльнай імперыі», навукоўца адзначыў: Беларусь, як і ўсе нацыянальныя ўскраіны Расіі, была калоніяй, пра што сведчаць наступныя абставіны. Па-першае, Беларусь была захопленая Расіяй у выніку трох падзеяў Рэчы Паспалітай. Па-другое, Беларусь стала залежнай тэрыторыяй без самастойнай палітычнай і эканамічнай улады (мясцовая ўлада была зліквідаваная, а замест былых выбарных пасадаў цар прызначаў каланіяльную ваенную, грамадзянскую і гарадскую адміністрацыю — губернатары і гараднічых). Па-трэцяе, беларускія землі цары налева і направа раздавалі рускім дваранам.

Таксама трэба мець на ўвазе, што жыхары Беларусі генетычна, антрапалагічна і гістарычна адрозніваліся ад рускіх; на Беларусі паўсюль існавала засілле рускіх чыноўнікаў, настаўнікаў і святароў, была ўведзена рыса аселасці для яўрэяў, чыніліся ўсякія перашкоды пратэстантам і каталікам.

Ад каланіяльнага статуса Беларусі вельмі страцілі ўсе слаі

населенства краіны, у тым ліку шляхта, святары, мяшчане і сялянства. Так, расійскія гісторыкі старанна затупоўваюць той факт, што ў Еўропе былі ўсяго дзве краіны — Расія і Прусія, дзе існавала рабства сялян, і яны не былі асабіста свабоднымі. Больш нідзе ў Еўропе сялян не прадавалі, не дарылі, не мянялі. Акрамя таго, у Вялікім Княстве Літоўскім сяляне не ведалі такога страшнага зла, як рэкрутчына, калі маладога мужчыну ва ўзросце 19–35 гадоў забіралі ў армію спачатку пажыццёва, потым на 25 гадоў, і толькі з сярэдзіны XIX стагоддзя — на 15 гадоў. У ВКЛ і Рэчы Паспалітай армія была наёмная і добраахвотная.

Паколькі пад гнётам Расіі ўсе слаі населенства нічога не прыдбалі, а толькі згубілі, на Беларусі ўвесь час існавалі прычыны для нацыянальна-вызвольнага руху. Яго спецыфіка ў тым, што доўгі час, амаль 70 гадоў, пачынаючы з паўстання 1794 года і заканчваючы паўстаннем 1863 года, гэты рух насіў польскі характар. Справа ў тым, што на чале руху стаяла польская шляхта рознага этнічнага паходжання, якая спавядала каталіцызм, размаўляла па-польску і дабівалася ўзнаўлення незалежнасці Рэчы Паспалітай, што па Канстытуцыі 1791 года была абвешчана ўнітарнай дзяржавай без аўтаноміі ВКЛ, падкрэсліў Тарас.

Такім чынам, паводле слоў Тараса, калі б Расія не захапіла Беларусь, яе населенства ў бліжэйшыя 100–150 гадоў непазбежна было б паланізаванае. «Захоп Расіі меў для ВКЛ супярэчны характар. З аднаго боку, ВКЛ знікла, перарвалася традыцыя дзяржаўнасці, вельмі затармазілася пераўтварэнне эт-

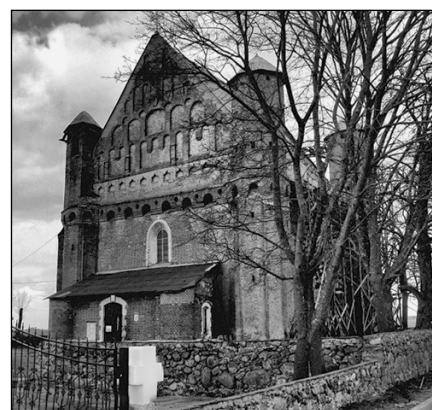

нічнай супольнасці (народа) у супольнасць палітычную (нацыю). Але, з другога боку, замест паланізацыі на Беларусь прыйшла моцная русіфікацыя. Разам з тым, барацьба з мяцежным польскім духам і яго вынішчэнне, якую ўвесь час вёў царызм, а таксама правядзенне буржуазных рэформ пасля адмены прыгонніцтва далі нечаканы і непажаданы для ўладаў вынік — узнікненне беларускага нацыянальна-вызвольнага руху», — сказаў навукоўца.

Трэба адзначыць, што ў лекторыі ўдзельнічалі больш за 60 чалавек, у асноўным моладзь. Гэтае пасяджэнне лекторыя было дзясятым. У праграме яшчэ тры пасяджэнні.

ВЫРАТУЕМ ЦАРКВУ Ў СЫНКАВІЧАХ!

Алесь Пушкін збірае брыгаду для рэстаўрацыйных работ па расчыстцы ад алейнай афарбоўкі Сынкавіцкай царквы — помніку архітэктуры XV стагоддзя.

Патрэбныя хлопцы, якія з павагай ставяцца да гістарычных і культурных каштоўнасцяў.

Аплата — 80 тысяч рублёў за 1 квадратны метр. Разлік — што-вечар. Аб'ём працы — 10–15 дзён. Жыллё прадастаўляецца.

З сабой трэба мець: скальпель, шавецкі нож альбо невялікі шпатель.

Даведкі па тэлефоне: +375 29 606 82 06 (Алесь Пушкін). Усе дакументы на дазвол рэстаўрацыі атрыманы.

25 ліпеня
ў межах кампаніі
«Будзьма»
адбудзеца
сустрэча
з **Генадзем Бураўкіным**
«Да Дня незалежнасці»
Сустрэча праводзіцца
на сядзібе ТБМ
па вул. Румянцава, 13.
Пачатак — 17.30 гадзін.
Уваход вольны

30 ліпеня
ў межах кампаніі
«Будзьма»
адбудзеца
творчая сустрэча
з **Алегам Хаменкам**
«Дзяжурны па краіне»
Сустрэча праводзіцца
на сядзібе ТБМ
па вул. Румянцава, 13.
Пачатак — 17.30 гадзін.
Уваход вольны

Новы Час

Агульнапалітычная
штотыднёвая газета
Выдаецца з сакавіка 2002 г.

Галоўны рэдактар
Кароль Аляксей Сцяпанавіч

Зарэгістравана Міністэрствам інфармацыі РБ. Пасведчанне
аб дзяржаўнай рэгістрацыі № 206 ад 20 ліпеня 2009.

ЗАСНАВАЛЬНІК: Мінская гарадская арганізацыя
ГА ТБМ імя Ф.Скарыны. Адрас: 220005, г. Мінск,
вул. Румянцава, 13. Тэл. (+375 17) 284 85 11.

ВЫДАВЕЦ: Прыватнае выдавецкае ўнітарнае прадпры-
емства «Час навінаў». Пасведчанне №64 ад 12.01.2007 г.

АДРАС РЕДАКЦЫІ І ВЫДАЎЦА:

220113, г. Мінск, вул. Мележа, 1–1234.
Тэл. (+375 29) 651 21 12, (+375 17) 268 52 81.
novychas@gmail.com; www.novychas.org

НАДРУКАВАНА ў друкарні УП «Плутас-Маркет»
г. Мінск, вул. Халмагорская, 59 А.

Замова № 695

Падпісана да друку 20.07.2012. 8.00.

Наклад 7000 асобнікаў. Кошт свабодны.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы
пазіцыі аўтараў.

Пры выкарыстанні матэрыялаў газеты спасылка на «Новы Час»
абавязковая.

Рукапісы рэдакцыя не вяртае і не рэцэнзуе мастацкія творы.
Чытацкая пошта публікуецца паводле рэдакцыйных меркаванняў.